O CONFESIUNE CARE A ZGUDUIT LUMEA ARABĂ

virtual project

Eroscop Roman

Salwa AL NEIMI

PROBA MIERII

virtual-project.eu

Eroscop

Salwa AL NEIMI • Proba mierii

3

3

TREI

«Roman erotic prin excelență, *Proba mierii* marchează un moment decisiv în literatura arabă modernă.»

Al-Akhbar, Liban

«Salwa Al Neimi anunță declinul unui mare tabu al lumii arabe: sexul!»

Reuters

«Cea mai îndrăzneață scriitoare de limbă arabă.»

aljazeera.net

«A zis cineva că nu există sex în societatea islamică? – se întreabă autoarea. Dimpotrivă! Iată o carte energică și cultă care este dovada acestui fapt. Un roman care, de la apariția sa, în 2007, se înscrie pe lista celor mai bune vânzări de carte din lumea arabă.»

Elle

Salwa

AL NEIMI

PROBA MIERII

Traducere din limba arabă,
postfață și note de **MIHAI PĂTRU**

– 2009 –

EDITORI
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

DIRECTOR EDITORIAL
Magdalena Mărculescu

COPERTA
Faber Studio (S. Olteanu, A. Rădulescu, D. Dumbrăvician)
Foto copertă: PHOTOLAND/Corbis

REDACTOR
Claudiu Constantinescu
DIRECTOR PRODUCȚIE
Cristian Claudiu Coban

DTP
Eugenia Ursu

CORECTURĂ
Eugenia Ursu
Roxana Samoilescu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
AL NEIMI, SALWA
Proba mierii/ Salwa Al Neimi; trad.:
Mihai Pătru – București: Editura Trei, 2009
ISBN 978-973-707-262-7

I. Pătru, Mihai (trad.)
821.411.21 (569.1)-31 = 135.1

EDITIONS ROBERT LAFFONT, PARIS 2008 La preuve par la miel
Ediția originală publicată în Liban de RIAD EL-RAYYES BOOKS
Editura Trei, 2009 – pentru prezenta ediție
ISBN: 978-973-707-262-7

Chipul dorit nu este nici amintire, nici vis. El e amândouă laolaltă și mai mult de-atât. Chipul dorit prelungește la nesfârșit clipa plăcerii.

UNSI AL-HAJJ

Trupule, amintește-ți de iatacurile plăcerii și de câte ori ai fost iubit. Mai amintește-ți apoi de dorințele care, în anumite priviri, străluceau atât de tare pentru tine și tremurau în glasuri, și pe care o piedică-ntâmplătoare nu le-a lăsat să se-mplinească.

Acum că toate acestea au încăput în trecut, mai că s-ar zice că tu, trupule dorit, te-ai oferit acestor dorințe. Amintește-ți cum străluceau ochii care te-au privit. Amintește-ți, trupule, și tremurul din glasuri.

CAVAFY

Te vei duce spre ea, cu capul dezgolit și picioarele goale.

SALIM RAZQALLAH

Mâine sau poimâine. Sau poate peste ani, un poem uriaș, al cărui început a fost aici, va fi scris.

CAVAFY

CARTEA 1 DESPRE SOȚII DE PLĂCERE ȘI CĂRȚILE EROTICE

Există oameni care invocă spirite. Eu invoc trupuri. Nu-mi cunosc sufletul, cum nici pe ale celorlalți nu le-am aflat până acum. Îmi știu însă trupul la fel de bine cum le cunosc pe ale lor.

Acest lucru îmi este de ajuns.

Le invoc trupurile și mă întorc la istoriile mele în care ei sunt trecători, într-un corp efemer. Pentru mine, nu au fost mai mult. Lucrurile au stat așa încă de la început. Și atunci?

Mă folosesc de ei? Niște instrumente sexuale? De ce nu?

Amanți?

E un cuvânt prea mare. Nu-l pot folosi nici măcar atunci când vorbesc cu mine însămi. Al-Mufakkir (Gânditorul) a fost singurul care l-a folosit, o dată, și am fost șocată. Un amant? Nu am amanți. Trebuie să găsesc alt cuvânt, iar eu nu m-am obosit să-l caut. Odată, i-am povestit despre o prietenă de-a mea care l-a întâlnit la o petrecere. Al-Mufakkir m-a întrebat în treacăt: Știe că sunt amantul prietenei ei? Povestea mea cu el era secretul meu, dar nu întrebarea în sine m-a cutremurat. M-a cutremurat cuvântul *amant.*

Al-Mufakkir, amantul meu? Niciodată nu mi-a trecut prin cap așa ceva.

Se poate să fiu amanta unui bărbat de la care nu vreau decât un lucru: să mă ia în brațe, într-un loc ferit?

Se poate să fiu amanta unui bărbat de la care nu vreau decât aceste ore furate?

Nu am mers mai departe cu gândul pentru că Al-Mufakkir mi-a spus, așa cum are obiceiul: *Am o idee.* Se apropie de pat. Eu mă întind pe burtă și îmi arcuiesc spatele, sprijinindu-mă în brațe. Este în spatele meu. Nu-l văd. Palmele sale mă mângâie apăsat, de la umeri până la coapse, pentru a se opri pe fese. Mă trage spre el. Mă lipesc și mai tare de el ca să mă umple mai mult. Îmi îngrop fața în pernă să îmi înec gemetele de plăcere, ce ne însoțesc mișcările și șoaptele. Știam că *plăcerea e cu atât mai mare, cu cât împreunarea e mai indecentă.* Și totuși, încercam să-mi ascund chiar și suspinul.

Mă trage spre el. Este poziția care îmi place cel mai mult. La fel și lui.

În aceea poziție, privirile noastre se întâlnesc din unghiuri diferite. Cel mai important este punctul de întâlnire.

În fața acestei incursiuni în tainele aplicării practice, nu mai scot niciun sunet, uit de prietene, de știința interpretării și comentării Coranului și de filosofie.

Amanți?

Cu siguranță că el avea dreptul să folosească acest cuvânt. Păcatul meu este că vin de pe o altă planetă lingvistică. Planeta limbajului femeiesc, pe care eu trebuie să îl inventez. Îmi găsesc refugiul în dicționare, însă ele nu mă mulțumesc de fiecare dată. Acolo e limbajul lor, al bărbaților. Sunt sensurile lor. Consider că acest cuvânt, *amant,* are un sens mult prea larg pentru a fi folosit în cazul bărbaților pe care i-am cunoscut.

Chiar și în cazul lui Al-Mufakkir?

Amanți?

Întâlnirea este începutul. Arunc o privire rapidă, indiferentă, și reacția determină în mine un fel de intuiție ascuțită. Din prima clipă. Chiar înainte ca pretendentul să-și prezinte scrisorile de acreditare a propriei pasiuni. Esențială este dorința mea. Dorința mea neobișnuită.

Da sau *nu* sunt cuvinte care vin singure după o analiză foarte rapidă. Decizia vine de la sine. Șterge toate regulile. Nu ascult decât de vocea mea. Vocea propriei mele dorințe. Dorința mea neobișnuită.

Sentimentul meu de moralitate nu are nicio legătură cu valorile lumii care mă înconjoară. Le-am refuzat de mult, nici nu-mi mai aduc aminte când. Această moralitate personală este cea care-mi cântărește faptele, cea care mi le dictează. Eu singură îmi stabilesc standardele. Ce mă preocupă este efectul acțiunilor mele și felul în care se reflectă acestea asupra mea și a vieții mele: chipul meu după ce am făcut dragoste, licărirea din ochii mei, omogenitatea corpului meu, cuvintele care îmi ard în piept și istoriile pe care le făuresc.

Așa am aflat de timpuriu ce doresc: *mens sana in corpore sano.* Știam acest lucru chiar înainte de a-l citi în cărțile erotice arabe, pe care le îndrăgesc atât.

— Nu ai cunoscut niciun alt bărbat în afară de soțul tău, a spus Al-Jawwab (Călătorul).

Refuzi orice bărbat care te dorește pentru că ai o moralitate foarte puternică ce te face să îți fie frică de lumea din jur și de ceea ce ar gândi bărbatul despre tine dacă îi accepți propunerea, a spus.

Sunt rămășițe ale educației tale învechite, a continuat el.

Acest lucru te paralizează, acționează ca o stavilă asupra ta și te domină. Consideri că a spune *da,* când e vorba de sex, este o supunere, a spus.

Îți este teamă că strălucirea ta se stinge în ochii bărbatului pe care l-ai acceptat, a zis el mai departe.

Nu ai destulă încredere în trupul tău, nu îndrăznești să-l dezgolești în fața unui bărbat. Refuzi să iei exemplul prietenei tale care acceptă propunerea oricărui bărbat. O consideri o nerușinată ieftină, a spus.

— *Poate,* am zis eu, conștientă că sunt departe de aceste gânduri.

Poate, am răspuns, pentru a nu-i spune răspicat că dacă refuzul trupului meu se referă la el, asta nu înseamnă că refuz toți bărbații.

Poate, am zis eu, prefăcându-mă că accept explicațiile lui – un joc care-mi dă încredere în reușita jocului meu obișnuit cu ceilalți.

Dacă refuz un bărbat înseamnă că îi refuz pe toți? Dacă spun *nu* dorinței unui bărbat înseamnă că spun *nu* tuturor bărbaților? Comentariul masculin este confortabil pentru toți, pentru mine în primul rând.

Poate, pentru că eu nu vreau să dau explicații în fața celorlalți. Ce să le spun? Că nu am la cine să mă întorc decât la propria mea persoană? Dar eu ce vreau? Nici principiile, nici valorile și nici moralitatea lor? Nici societatea, nici religia și nici tradițiile? Nici teama de gura lumii, nici spaima de pedeapsă și nici focul iadului?

Știu că eu, în pofida tuturor lucrurilor care mi-au fost predate, cu siguranță sunt hărăzită să am mai mulți soți, poate la fel ca majoritatea femeilor. Nu asta-i formularea potrivită. Trebuie să spun: *sunt hărăzită să am parte de mai mulți amanți* sau, și mai corect, *să am mai mulți bărbați.*

Acum câțiva ani, l-am văzut pe Alberto Moravia într-un interviu în care vorbea despre această pluralitate naturală la femei. Fraza lui mi-a rămas în minte precum o revelație. Moravia spunea ceea ce eu simțeam în sinea

mea și puneam în practică. După aceea, am citit același fragment la un filosof francez contemporan care făcea o teorie a plăcerii și aplica ideea pluralismului în cazul tuturor oamenilor, fie ei bărbați sau femei. L-am citit cu lăcomie, chiar dacă nu-mi folosea la nimic: viața mea era o dovadă care se opunea ideilor lui.

Oare auzisem spusele lui Moravia înainte sau după Al-Mufakkir? Nu îmi aduc deloc aminte.

Oare îl citisem pe filosoful francez înainte de Al-Mufakkir sau după? Nu îmi aduc deloc aminte.

Îmi aduc aminte doar că l-am întâlnit pe Al-Mufakkir adâncită fiind în lectura cărților erotice clasice.

Mă distra să suprapun întâlnirile noastre peste textele vechi, din care uneori îi citeam sau îi povesteam. El nu știa decât o singură astfel de carte: *Întoarcerea bătrânului la vârsta tinereții.*

O citisem pe ascuns, la începutul adolescenței mele. Mi-o împrumutase o elevă din școala primară care nu era prietena mea. Era mai mare decât restul fetelor din clasă, folosea ruj de buze și își dădea cu *kohl*[1] pe la ochi. Despre ea circulau tot soiul de povești pline de mister, din care nouă, celor mai mici, nu ni se spunea decât o mică parte: despre urmele de lovituri de pe trupul ei, despre familia ei care dorea să o mărite cu forța, despre cum repeta ea mereu că se va răzbuna pe ai săi, târând în noroi numele familiei, sau despre băieții care o așteptau la poarta școlii, fără să se ferească.

Nu-mi mai amintesc cu ce ochi m-am uitat la carte când am văzut-o în mâna ei și nici cum mi-a împrumutat-o, punându-mă să jur că nu o va vedea nimeni. Îmi amintesc doar primul șoc pe care l-am avut și teama că cineva o să mă prindă cu cartea asupră-mi. Nu era nimeni care să-mi cenzureze lecturile și să pună stăpânire pe libertatea mea, însă intuiam că am comis o faptă pe care trebuia să o ascund de ceilalți. Spaima aceasta m-a făcut să citesc cartea în mare grabă. Îmi amintesc dorința arzătoare de a descoperi, dar și frica de teritoriul ce urma să mi se dezvăluie. Privirea îmi încremenea asupra paginilor și bătăile inimii se întețeau. Am ascuns-o între cărțile de școală și i-am înapoiat-o proprietarei în ziua următoare. S-a uitat la mine cu o

privire plină de curiozitate. I-am pus-o în brațe cu o siguranță ce nu lăsa să se vadă nicio implicare și nu am spus nimic. A luat-o înapoi oarecum dezamăgită de reacția mea și a strecurat-o repede în geantă, întorcându-mi spatele.

Eram mică, însă bazele universului meu secret fuseseră de multă vreme puse. Am avut, de timpuriu, talentul de a mă dedubla. Am folosit acest lucru ca pe un paravan pentru propria-mi libertate, înfruntând astfel ipocrizia lumii.

După câțiva ani, experiența practică mi-a permis să probez afirmațiile vechilor scriitori arabi despre *binefacerile actului sexual,* cum le-au numit ei, pentru trup, suflet și minte. *Actul sexual calmează nervii și contribuie la bucuria spiritului pentru cei care au sufletul fierbinte. Este remediul care vindecă negura din privire, amețeala, durerea de cap și durerile extremităților care orbesc inima și zăvorăsc băierile sufletului.* După cum știu și răul pricinuit de nepracticarea lui. Muhammad Bin Zakariya a spus: *celui ce se lipsește de sex pentru o perioadă lungă de timp, mădularele i se vlăguiesc, vasele de sânge i se blochează, iar memoria îi slăbește. Am văzut oameni care au renunțat la sex pentru a trăi în castitate – trupurile li s-au răcit, mișcările lor au devenit greoaie și o tristețe fără motiv i-a cuprins, iar melancolia, bolile digestive și reducerea dorințelor carnale au dat peste ei.*

Boli sufletești și trupești? Nebunia, grijile, melancolia, toate deodată din cauza renunțării la sex? Dumnezeu să ne păzească și să ne ferească de ele pe toți!

Ibn Al-Azraq a spus: *orice dorință pentru care omul își dă sufletul îi împietrește inima. Mai puțin actul sexual*. De aici dorința mea de a-mi păstra inima fragedă.

Când venea vorba despre sex, discutam cu ceilalți doar la nivel teoretic. Dădeam exemple din cărți sau din existențele altora, însă viața mea era în altă dimensiune, ascunsă, precum în cazul lui Aladin, într-o lampă pe care o deschideam doar când rămâneam singură, pentru a lăsa să iasă din ea duhul memoriei mele.

Al-Mufakkir a venit, iar eu i-am spus *da*?

La început, nu am spus nimănui despre această pasiune mistuitoare pentru cunoaștere. Aceste cărți erau secretul meu, pe care nu îl împărtășeam nimănui. El a venit și i-am spus *da.* El a venit și a deschis lampa. I-am povestit în pat despre lecturile mele secrete. Cele două taine s-au întrepătruns și s-au contopit într-un singur fluviu.

În acele zile, eram mulțumită de plăcerea pe care mi-o dădeau aceste cărți. Le reciteam împreună cu el. La început, căutam denumirea fiecărei poziții și i-o spuneam și lui. Aceste denumiri amuzante au alcătuit un fel de cod pe care îl foloseam cu o inocență prefăcută, neezitând să-l strecurăm în discuția noastră, în prezența celorlalți. Eram experți în folosirea lui în orice context. Nu era ușor. Cum să plasezi cuvinte precum *nodul unduios, phoenixul plăcerii, foalele fierarului* sau *calul răsturnat* într-o frază, astfel încât să aibă sens? Ignoranța celorlalți era un fel de joc de care profitam din plin.

Eram încrezătoare că nu există cineva care să-și poată da seama de acest cod al nostru, doar dacă era expert în cărți erotice; pasionat să le citească și se bucură de ele așa cum făcusem eu. Acest lucru era puțin probabil, chiar și în rândul oamenilor cultivați, cunoscători ai textelor vechi. M-am convins de asta de nenumărate ori și de fiecare dată m-am amuzat.

Alături de Al-Mufakkir, am înțeles ce citeam și mi-am dat seama de importanța acestor lecturi. Treceam de la Ahmad Bin Yusuf Al-Tifași la Ali Bin Nasr, de la Al-Samawal Bin Yahya la Nasr Al-Din Al-Tusi, de la Muhammad Al-Nafzawi la Ahmad Bin Suleiman, de la Ali Al-Katibi Al-Qazwini la Al-Suyuti și Al-Tijani, de parcă aș fi fost printre prieteni. I-am citit și i-am recitit. Am savurat picătură cu picătură textele lor. Mi-am tradus viața în vorbele lor, având grijă de ele ca de un limbaj secret pe care nu îndrăzneam să i-l divulg decât lui Al-Mufakkir.

De unde oare această apropiere între el și cărțile mele secrete?

M-am gândit că, alături de el, am trecut la un nivel al conștiinței sexuale ce nu putea fi separat de lecturile mele. Îmbinasem experiența practică cu o bază teoretică, iar o asemenea joncțiune nu putea decât să producă scântei. Mă bucuram să transform viața alături de el în

fragmente din cărțile respective. Unul după altul. I-am spus și lui aceste lucruri, iar el s-a uitat uimit la mine: O comoară neștiută, la care puțini au acces. Cineva trebuie să scrie despre ea pentru a o face cunoscută!

Al-Mufakkir era secretul meu, iar cărțile reprezentau o parte din acest secret.

Libertatea cu care scriau cei din vechime îmi făcea în ciudă, pentru că foloseau cuvinte pe care eu nu îndrăzneam să le folosesc. Nici rostite, nici în scris. Era un limbaj incitant. Îmi era imposibil să citesc un fragment fără să mă umezesc toată. Era cu neputință ca un limbaj străin să mă influențeze într-atât. Din punctul meu de vedere, limba arabă este limba sexului. Nicio altă limbă n-o poate înlocui în ceasurile fierbinți, nici chiar pentru cei care nu o vorbesc. Și nici nu e nevoie de traducere!

Cuvintele interzise aminteau de un trecut al frustrării și al rezistenței în fața ei. Uimitor era că eu nu foloseam aceste cuvinte nici măcar în gând. Erau făcute doar pentru a fi citite. Nu le foloseam nici când vorbeam. Nici când scriam. Chiar și acum îmi vine greu să folosesc în povestea mea vreunul dintre „*marile cuvinte*”. Le evit. Pot să le duc mai departe, să le citez cu inocența copiilor, dar niciodată pentru a-mi istorisi propriile experiențe. Povestea mea e o cu totul altă poveste.

Aceste texte reprezintă o parte din cultura mea, din imaginația mea. Din viața mea sexuală. Înainte de Al-Mufakkir, alături de el, după el. În acest amestec de experiențe greu de singularizat, este imposibil să desfaci vreo legătură. Întrepătrunderea aceasta este organică. Da, organică. Pot oare să înlocuiesc acest cuvânt cu un altul?

La început, nu doream ca această legătură să se destrame. Nu doream să o fac cunoscută. Să o anunț lumii. Nu am îndrăznit nici măcar o dată să vorbesc despre acest lucru.

Consideram relația noastră un scandal.

Mă întrebam dacă scandalul consta în faptul în sine sau în a vorbi despre el. Întrebarea m-a surprins și mi-am zis în sinea mea: străbunii mei învățători erau mai presus de această întrebare.

Scandal am spus?

Ce scandal?

Faptul că eram femeie îmi compromitea lecturile mele secrete?

Modul în care percepeam toate acestea era determinat de educația specială pe care o primisem. Cum să mă mândresc că am citit literatură pornografică orientală și occidentală, dar să ascund că îl citeam pe Al-Tifași? De ce să-mi strig sus și tare pasiunea arzătoare pentru George Bataille, Henry Miller, marchizul de Sade, Casanova, Kama Sutra și să-i trec sub tăcere pe Al-Suyuti și Al-Nafzawi? Oricum, acestea sunt povești care țin de domeniul trecutului. Acum, lecturile mele secrete au devenit o modă. Toată lumea vorbește despre ele, începând cu mine. Vechiul meu secret a fost compromis și dezvăluit.

A fost compromis și dezvăluit asemenea ocheadei vânzătorului de cimbru pe care toată lumea o vede.

Odată cu trecerea anilor, crisparea mea și a celorlalți s-a diminuat. Glumele, zâmbetele și comentariile au venit unele după altele. Preferințele mele literare au început să iasă la iveală în special după perioada lui Al-Mufakkir. Lecturile mele au devenit o chestie cunoscută, despre care se discută prin biblioteci. Unii dintre colegii mei o consideră un joc, alții o deviație, iar alții își imaginează ce se ascunde în spatele ei, o analizează și șușotesc între ei.

Obiceiurile mele secrete au fost dezvăluite și nu mai este nevoie să mă feresc ori să ascund titlurile. Fiecare apariție a cărților mele preferate îmi provoacă bucurie. Iar eu vorbesc despre ceea ce mă bucură. Unora dintre colegi chiar le face plăcere să-mi spună când descoperă câte o carte pe care eu nu o cunosc.

Odată cu trecerea anilor, cărțile erotice s-au transformat într-o pasiune obișnuită sau aproape obișnuită. Nicio diferență între mine și colegul care caută cărți de gătit sau colega interesată de hărțile vechi. Fiecare cu fantezia lui.

Am știut de la bun început ce doream și am hotărât să-mi fac jocul. Am considerat acest lucru ca parte din viața mea secretă pe care nimeni, în afară de mine, nu o cunoștea. Nu eram obligată să dau seamă niciunui alt individ despre existența mea. Nu doream acordul

celorlalți, nici iertare și nici sprijin. Viața mea doar mie îmi este dat să o trăiesc. Secretele mele sunt doar pentru mine.

Am știut de la bun început ce voiam și mi-am ușurat jocul. Nu ascund ceea ce cred, cu atât mai puțin ceea ce uimește. Trec sub tăcere doar faptele mele. Simplul fapt de a vorbi e deja un pas important într-o societate care nu cunoaște decât disimularea și renunțarea. Într-o zi, la o cină, când am spus, în fața colegelor și a colegilor, că monogamia este împotriva naturii, că vorbe precum *fidelitatea* sunt o mare minciună, că dorința sexuală nu poate să existe decât în libertate, și câte și mai câte, m-au privit cu suspiciune, după care au început să discute aprins. Eu n-am mai scos niciun cuvânt. Îmi plăcea să rostesc asemenea fraze și să urmăresc reacția celorlalți.

M-am antrenat să-i ascund amantului iubirea față de soț, așa cum învățasem de la Marguerite Duras. Și să-i ascund soțului iubirea față de amant, lucru la care toate femeile se pricep de minune.

Am învățat să fiu singura persoană care îmi știe secretele. Secretul meu nu poate fi descoperit pentru că nu-l spun nimănui. Orice taină știută de mai mult de două persoane este publică? Nu. Orice taină care trece de mine devine publică.

Coșmarul meu se repeta în fiecare noapte conform unui scenariu neschimbat: un cadavru ascuns, iar eu eram criminala. Ascunsesem cadavrul și trăiam cu teama că va fi descoperit. Zadarnic încercam tot felul de șiretlicuri pentru ca ceilalți să nu-l vadă, fiindcă ei aveau să-l găsească dintr-o clipă în alta. Coșmarul consta în acele momente care precedau descoperirea crimei de către ceilalți: un cadavru care deținea toate secretele mele. Deschideam ochii în întuneric, tremurând de spaimă. *Cadavrul e în dulap*, spune un proverb francez. Totul era clar. Nu aveam nevoie de experți în interpretarea viselor.

Îmi pierd memoria după bunul plac. O armă pe care o folosesc în conviețuirea mea alături de ceilalți. Uit ce vreau, îmi amintesc ce vreau. Un sport pe care l-am exersat vreme îndelungată și care s-a transformat într-un

comportament reflex, la care nici nu mai trebuie să mă gândesc.

Stăpânul meu sunt eu și nu trebuie să dau explicații nici pe pământ, nici în ceruri. Nu am nevoie de vreo *fatwa*[2] pentru a mă putea agăța de bărbați în ceasurile fierbinți. Îmi amintesc de istorioara unui cunoscut, pe care acestuia îi plăcea atât de mult să ne-o spună. Era vorba despre prietena lui, ziarista. Totul s-a întâmplat în timpul unei deplasări comune, în interes de serviciu. Femeia a venit să bată la ușa camerei lui de hotel, după miezul nopții, și să-l roage să fie unicul martor al unei căsătorii rapide, pentru că africanul – care o plăcea și pe care-l plăcea și ea – a refuzat să păcătuiască cu ea. Cunoscutul meu a povestit istoria aceea întregii lumi. Lumea întreagă a preluat povestea de la el și a râs sau a luat-o în râs. Îmi amintesc că eu i-am povestit-o lui Al-Mufakkir și că am început să căutăm în anturajul nostru persoane care ne-ar fi putut fi martori.

Cum se poate numi așa ceva? O căsătorie de plăcere, temporară[3]? Pot oare să consider fiecare bărbat pe care l-am cunoscut un potențial partener pentru o astfel de căsătorie?

Căsătorie temporară? De plăcere? Mi se pare, de fapt, o contradicție în termeni: primul închide sufletul și orizontul, iar al doilea le deschide.

Poate că singurul merit al căsătoriei de plăcere este durata determinată. Acest lucru ne iartă, de la început, de eternitatea mariajului, cel puțin teoretic, și reduce presiunea asupra sufletului.

Căsătoria de plăcere este doar pentru șiiți? Puțin îmi pasă. Eu nu știu ce înseamnă sectarismul și nici divizările religioase.

În orice caz, pe bărbații care au trecut prin viața mea nu-i pot considera soți de plăcere pentru că, până acum, nu am respectat dispozițiile legale care spun că: *mariajul cu durată determinată are nevoie, ca și cel permanent, de un contract care să cuprindă consimțământul verbal. Dorința inimii celor două părți nu este suficientă. Așadar, contractul căsătoriei de plăcere este un contract legal asupra căruia nu planează ambiguitatea, dacă toate condițiile sunt respectate. Se spune că Abban bin Taghlub l-ar fi întrebat pe Abi Abdullah:* „*Cum se poate semna un*

contract de căsătorie cu o femeie doar în prezența ei?" El ar fi spus: „Spune-i: *Mă căsătoresc cu tine pentru plăcere, potrivit Cărții lui Dumnezeu și tradiției Profetului, fără niciun fel de moștenire, ci doar pentru un număr limitat de zile*. Și dacă ea răspunde: *Da, sunt de acord*, atunci este femeie ta, iar tu, norocosul de a fi cu ea".

Nu știu de unde a scos africanul povestea cu martori. Nu există așa ceva în cărțile de jurisprudență islamică. De fapt, nici nu mă preocupă acest lucru. În ritualurile mele secrete mă mulțumesc cu dorința pe care o arată trupul. Din tot ce am citit, studiat și am fost învățată, în mintea mea nu a rămas decât cuvântul *dorință* și plăcerea de a o satisface.

CARTEA 2 DESPRE AL-MUFAKKIR ȘI POVESTEA MEA

El reprezintă o poveste aparte.

Mi-am împărțit viața în două secțiuni: î.Al-M., și d.Al-M. Înainte de Al-Mufakkir și după Al-Mufakkir.

Ajungeam la el umedă toată. Era suficient să mă gândesc la el ca să fiarbă sângele în mine.

Îmi spunea: *Ești mereu excitată. Nu te-am văzut decât înfierbântată.* Zâmbeam. Nu îmi trecea prin minte să-i spun că el era motivul pentru care temperatura din pieptul meu creștea. Mă aruncam asupra lui și observația lui se confirma.

Odată, în metrou, eram cufundată în rememorarea întâlnirii pe care o avusesem cu el, când am observat că bărbatul din fața mea mă privea insistent. Mă privea ca și cum s-ar fi uitat la un film porno. Mă studia din priviri ca și cum mi-ar fi citit gândurile. Mi-am amintit atunci ce mi-a spus odată Al-Mufakkir, când eram într-o cafenea, iar eu mă luptam cu pofta carnală de a-l avea într-un loc public: *N-am mai cunoscut nicio femeie pe al cărui chip să se citească excitarea.*

Ajungeam la el umedă toată. Primul lucru pe care îl făcea era să-și bage degetul între coapsele mele căutând *mierea,* așa cum o numea el. O gusta. Mă săruta, penetrându-mi adânc gura. Îi spuneam: E clar că tu aplici poruncile Profetului și îi urmezi exemplul: *niciunul dintre voi să nu se culce cu femeia lui așa cum o fac animalele. Între voi doi să fie un mesager: sărutul și cuvântul. Aișa*[4] *spunea: dacă Profetul Domnului o acceptă pe una dintre noi, îi suge limba.*

Cum să nu respect aceste cutume?

Cum să nu i le amintesc lui Al-Mufakkir?

În cazul lui însă, nu mai era nevoie să i se amintească nimic. La acest capitol, aveam de-a face cu un musulman prin excelență. La fel eram și eu.

Mergeam la el dimineața, înainte de a mă duce la muncă. Urcam treptele grăbită. Sunetul plăpând al soneriei. Îmi deschidea ușa de îndată, ca și cum m-ar fi așteptat în spatele ei, pe jumătate adormit. Îmi aruncam hainele și mă băgăm în pat arzând de dorință. Mă agățam de el și începeam să-l adulmec. El ridica pătura și își punea mâna, fără să se grăbească, peste fiecare părticică din corpul meu. Îmi degusta mierea cu răbdare

și satisfacție. Eu îi cercetam cu buzele fiecare parte din trup. Îmi deschideam ochii larg. La fel și trupul. Ne găseam ritmul: între graba mea determinată de nerăbdare și încetineala lui provocată de încântare. Timpul trecea, iar noi nu ne despărțeam. Nu ne opream. Sub el, peste el, lângă el, întinsă pe burtă sau aplecată în genunchi. Între o poziție și alta, spunea: *Am o idee.* Gândurile lui nu se terminau niciodată, iar eu, cum iubesc filosofia, i-am dat acest nume, Al-Mufakkir, Gânditorul.

Al-Mufakkir reprezintă o poveste aparte.

Mi-am împărțit viața în două: î.Al-M., d.Al-M. Înainte de Al-Mufakkir și după Al-Mufakkir.

Înainte de el a fost perioada de ignoranță[5].

Asta nu înseamnă că eram virgină la suflet și la trup. Nici una, nici alta. Nu am fost precum *Eva care l-a întrebat pe Adam atunci când s-a culcat prima dată cu ea: ce a fost asta? Iar el a spus: se cheamă futere. Iar ea a spus: vreau mai mult, este bine*.

Eu, în ciuda experiențelor practice și a lecturilor mele secrete sau nu, cunoșteam plăcerea abia pe jumătate. O cunoaștere obscură, precum o imagine neclară, tremurată. A venit apoi el și a pus elementele la locurile lor. Liniile și culorile au devenit clare, iar lumina și-a fixat traiectoria. Nu îmi mai jucam rolul. Eram eu însămi.

Î.Al-M. a fost perioada de ignoranță?

Întâlneam bărbați. Îi alegeam. Mă alegeau și ei pe mine. Știam ce vreau eu și nu mă interesa ce vor ei. Pagini pline de cuvinte scrise unele peste altele, suprapunându-se fără să se șteargă. La sfârșit, nu mai aveam în față decât o mâzgălitură încâlcită, ale cărei semne nu le pricepea nimeni. Nici chiar eu. Pagini scrise într-un limbaj codat. A venit el să facă lumină și să dea un sens semnelor. Nu a șters ce a fost înaintea lui, dar m-a făcut să înțeleg și să îmi pot citi linia vieții.

D.Al-M. a fost epoca renașterii sexuale. Am renăscut. Tot ce am trăit după aceea, cu alți bărbați, a avut sens după experiența avută cu el.

E ceva care nu are nicio legătură cu satisfacția.

Înainte de el eram satisfăcută, sătulă și acest lucru era clar. Când prietena mea s-a plâns că unele lesbiene îi făcuseră avansuri la o manifestare artistică pentru femei, i-am spus glumind: Mie nu mi-a făcut avansuri nicio

femeie până acum. Al-Jawwab a intervenit: Emani miros de bărbați de la kilometri, cum vrei să fii ținta unei femei?

Și el a înțeles asta. Îmi spunea: Până acum te-ai obișnuit cu satisfacția dată de fast-food, cu mine vei trăi altceva. A fost adevărat?

Poate.

Îmi spunea: Femeile sunt de două feluri: femeia lăptucă și femeia cărbune încins.

Și eu? întreb cu viclenie.

Nu răspunde, însă mă trage la pieptul lui, iar eu mă arunc peste el. Îmi sărută ochii și buzele. Îi sug saliva. Îmi pipăie abdomenul. Eu îmi deschid coapsele și el mă pătrunde adânc, ca să ardă cu mine. Vreau să întreb: Și bărbații? De câte feluri sunt bărbații? Plăcerea mă face să uit toate întrebările.

Ritmul nostru unic a existat de la început. Nu a fost nevoie de exercițiu. Era uimit. Și nu a ascuns acest lucru. L-a spus clar și răspicat. Eu nu aveam timp să vorbesc despre acest lucru. În povestea pe care o trăiam cu el eram completă. Tăceam. Mă agățam de trupul lui. Îmi scufundam fața sub brațul lui și parfumul lui îmi umplea pieptul.

Printre binefacerile sexului se numără, în primul rând, pasiunea, în al doilea rând, plăcerea, iar în al treilea rând, vindecarea.

Mă îmbrățișa de rămas-bun în spatele ușii închise și nu ne puteam despărți. Mă sărută. Mă sărută din nou. Nu pot să mă desprind de el. Îngenunchez în fața lui. Mă aplec și îmi frec capul de el. Îl doresc, vreau să-mi umple gura și aproape că sunt sugrumată de dorință. Își dă drumul. Sug cu lăcomie până la ultima picătură. Îmi ridic ochii spre el ca să-i văd chipul torturat de plăcere. Se cabrează arcuindu-se în față. Are mâinile pe părul meu. Doar acum mă pot întoarce în lume, luminată, simțindu-i gustul în gură, *un alb lăptos, dulce, cu parfum de camfor.* Așa cum spune cartea.

Îmi spunea: Ești frumoasă. După fiecare perioadă în care stăteam departe unul de celălalt îmi spunea, de parcă ar fi avut un șoc: Te-ai făcut mai frumoasă. Văduvia îți prieste. Mă gândesc că nu sunt văduvă nici când lipsește el și nici când e prezent. Zâmbesc și

aproape că îi răspund precum Garance din *Copiii paradisului*[6]: *Nu sunt frumoasă. Sunt doar vie. Asta-i tot.* Nu spun nimic, dar el înțelege tăcerea zâmbetului meu.

Își încleștase degetele în jurul brațului meu, spunându-mi: Asta îmi vine în minte când mă gândesc la tine. Deschisă și închisă. În timp ce vorbea, mă strângea și mai tare. E un lucru rar. Mă strânge încă și mai tare, spunându-mi: Alături de mine, noutățile nu au sfârșit. Totul este nou pentru mine. Chestia asta se numește spărgătorul de nuci. Voi căuta imediat definiția în dicționarul de termeni erotici.

Nu-i spun că, după ce pleacă de la mine, zile de-a rândul am sentimentul că se află încă înăuntrul meu. Aștept minutele în care pot să mă îndepărtez de ceilalți, să rămân singură ca să închid ochii și să mă umplu din nou de el.

Îmi spune: Nu vorbești mult. Mă mulțumesc cu un zâmbet. Vorbesc în sinea mea. M-am obișnuit să vorbesc în sinea mea. Chiar și alături de el?

Închidea ochii ca și cum îl invadau imagini din memorie: Văd linia adâncă ce-ți străbate spatele și care se termină la capătul celor două făgașe adânci. Liniile spatelui trec de talie și coboară până la fese. Sub cupolă, se află drumul mătăsii. Știi asta? mă întreabă. Nu pot să văd ce vezi tu din poziția ta, îi răspund în glumă. Data viitoare, voi lua un aparat de fotografiat dacă asta e singura modalitate de a te satisface, îmi spune el, ca și cum vrea să-mi închidă gura.

Într-o zi, după o perioadă de absență, Al-Mufakkir m-a întrebat: Te gândești la mine? Am spus: Da. A spus: Atunci e vorba de dragoste. Am tăcut. Nu i-am răspuns.

Nu era în stare să meargă alături de mine fără să-mi pună mâna pe fese. Mă pipăia pe deasupra hainelor sau direct pe piele. Strig, îndepărtându-mă: Nebunule! Suntem pe stradă! Ne văd oamenii! Eram timorată. Libertatea mea sexuală nu prindea contur decât departe de văzul celorlalți. Când te îndepărtezi, atragi atenția oamenilor. De fapt, ei nu văd nimic. Nimeni nu se uită la noi dacă îți vezi liniștită de drumul tău, îmi spuse el, punându-și mâna la loc pe fundul meu. Trag aer în piept, deși nu sunt de acord. Mă agăț de el și dau uitării privirile străine.

Începe să caute ușa primei clădiri, ca să mă tragă înăuntru. Îmi sărută buzele. Îmi suge limba. Îmi pipăie sânii. La început, eram tulburată. Cu timpul, am început să merg alături de el, căutând cu privirea, împreună, un loc unde să-l pot săruta, unde să-i sug limba și să-i pipăi trupul.

Într-o zi, Al-Mufakkir mi-a scris o scrisoare în care vorbea despre dragoste. Mi-am spus în sinea mea: Cum de folosește un astfel de cuvânt? Eu îl evitam cât puteam de mult. Cu el și cu alții. Eu nu știu ce e dragostea. Știu ce e dorința. Iubirea vine dintr-o lume de dincolo, care mă depășește, și nu vreau să fug după ea. Dorința, a mea sau a altuia, o cunosc. O ating. O văd. O miros. Trăiesc manifestările și schimbările ei. E singura care mă ia în brațe și care mă însoțește pe tărâmurile mele necunoscute.

Iubirea e pentru suflet. Dorința e pentru trup. Eu nu am suflet. Aveam această frază în minte înainte să descopăr că a fost o vreme când femeile erau văduvite de suflete.

Când eram mică, nu mi-am găsit sufletul. Când am crescut, nu m-am mai obosit să-l caut. „*Nu am suflet*”. Propoziția asta mi s-a întipărit în minte și viața a început să se desfășoare prin intermediul ei. Știam că eram doar trup. Nu am nimic altceva. Trupul îmi este inteligență, pasiune și cultură. Cine îmi dorește trupul, mă iubește. Cine îmi iubește trupul, mă dorește. Aceasta este singura dragoste pe care o cunosc. Restul e literatură.

La început, când m-a întrebat Al-Mufakkir: Între noi este doar sex? – nu am răspuns. Nu i-am spus: Eu nu-mi iubesc decât trupul. Nu am alt mijloc să îmi exprim iubirea.

Î.Al-M. viețile mele, cea publică și cea secretă, erau paralele. Când eram mică, învățasem la școală că două linii paralele nu se întâlnesc niciodată. Unii spun, cu ironie: Dacă acest postulat s-ar deprinde în școlile din Regatul Arabiei Saudite, fraza ar fi completată de „*doar cu voința lui Dumnezeu*”. Dar asta e o cu totul altă poveste.

Cele două linii paralele ale vieții mele nu se vor întâlni niciodată. Așa stă scris în cărțile de inginerie. Apoi a venit Al-Mufakkir și lucrurile au început să fie confuze, așa cum sunt în manualele școlare saudite.

De fapt, lucrurile au început să se amestece în mintea mea. Îl luam cu mine în viața publică. Mă gândeam la el. Îl căutam. Îmi era dor să-l văd. Începusem să mă tem. Nu eram obișnuită cu așa ceva. Paralelismul este suportul vieții mele. Nu voiam să se inverseze nimic. Creionasem totul cu o măiestrie de mare regizor. Abaterea de la litera textului însemna un singur lucru: de acum înainte, nu îmi voi mai mișca sforile vieții după bunul meu plac. Se vor încurca unele cu altele și nu voi mai avea puterea să le descâlcesc.

Nu puteam să mă privesc în oglindă fără să-mi amintesc ce îmi spunea el: după ce facem dragoste, ochii ți se înnegresc, iar pielea îți strălucește de parcă ți-ar ieși o lumină prin pori. Și eu îi răspundeam: Orice femeie e așa după ce face dragoste. Își apropie fața de pieptul meu, cuibărindu-mi-se între sâni. Mi-am strâns brațele în jurul lui, ca să se înghesuie între ei și mai mult. Ca să-l simt și mai mult.

Nu puteam să-mi văd decât trupul. Mi-am amintit ce a spus în clipa în care am făcut dragoste pentru prima dată: l-a lăudat pe Dumnezeu. Am râs. Mă strânge în brațe goală și fierbinte. Mă sărută și uit să mai râd.

În vis, Al-Mufakkir mă aștepta. Nu știam cum să scap de cei care mă împiedicau să mă alătur lui. I-am povestit visul și nu a râs. Cum ești în viață, așa ești și în vis: incapabilă să faci ceva pentru mine, mi-a spus cu severitate, uitându-se în ochii mei. Mi-am întors privirea în altă parte. M-am uitat cu atenție la trecători, ca să uit cum fierbe în mine furia inimii.

Am început să mă tem?

În ziua în care Al-Mufakkir a pătruns în visele mele, am știut că sunt în pericol. Groapa începuse să se deschidă în fața mea și o vedeam mărindu-se de la o zi la alta.

Într-o zi, el mi-a scris o scrisoarea de dragoste. Nu mai gândeam. Începusem să mă tem.

Înainte de Al-Mufakkir, niciunul dintre bărbații cu care umblam nu apărea în visele mele decât după ce se transformase într-un gând uitat. Niciunul nu sărise din pat ca să îmi intre în vis. Trebuiau să petreacă o bucată de vreme ascunși în grotele mele secrete înainte de a veni să-mi bântuie visele. Aveam nevoie de timp pentru a putea să-i reinventez în povești care-mi înfierbântau

imaginația și în cuvinte care-mi dădeau echilibru. Al-Mufakkir mi-a apărut în vis în vremea când ne petreceam nopțile împreună. A venit în visul meu direct dintr-un pat fierbinte. A ars etapele și a venit la mine. M-am trezit.

Am început să mă tem.

CARTEA 3 TOTUL DESPRE SEX (VARIANTA ARABĂ)

După șocul primei descoperiri, am citit cu lăcomie toate cărțile erotice peste care am dat, arabe sau traduse din alte limbi. Au trebuit să treacă ani întregi până să-mi abordez lecturile într-un mod metodic. Acest lucru s-a întâmplat în perioada în care am ajuns să lucrez la biblioteca universității. Într-o bună zi, am găsit acolo o listă lungă de titluri ale cărților erotice în arabă. Am început să le citesc cu atenție, una câte una. Ținea de fișa postului meu să cunosc conținutul achizițiilor pe care le făcea biblioteca, nu?

Așa că m-am pus, conștiincioasă, pe treabă. Cartea la care lucrez este învelită cu grijă în hârtie sau ascunsă într-o altă carte, indiferent că stau în biroul meu sau sunt în bibliotecă, înconjurată de oameni. Descopăr necontenit lucruri noi. Oare celui care mă vede, de departe, citind și însemnându-mi observațiile cu o expresie serioasă pe chip, îi trece prin minte că citesc asemenea cărți? În bibliotecă, de îndată ce se apropie de mine vreun student, ascund cartea secretă sub una de interes general. Răspund solicitării și mă întorc la lectura mea. De îndată ce primesc ceva nou, povestea se repetă. Odată cu trecerea anilor, lecturile mele s-au înmulțit și am devenit expertă în cărți erotice. Desigur, o expertă clandestină.

Cercul clandestinității s-a închis când directorul bibliotecii a venit la mine și, zâmbind, mi-a spus:

— Biblioteca Națională pregătește o expoziție cu titlul „*Infernul Cărților*”. Evenimentul presupune așezarea unor cărți pe niște rafturi speciale, departe de ochii lumii. Expoziția este însoțită de un seminar despre literatura erotică internațională. Ce zici? Organizatorii caută pe cineva care să scrie un studiu despre vechile cărți erotice arabe. Ce zici? Am propus numele tău. Ce zici? Așteaptă să îți dai acordul ca să puteți stabili împreună detaliile. Ce părere ai?

Părerea mea?

Foarte îngândurată, i-am mulțumit pentru încredere. Tot ce se întâmplase până atunci a fost un joc secret sau puțin cunoscut. Acum, părea că se transformă într-o specializare academică. M-am și imaginat citind, cu glas

tare, în fața unui grup de cercetători, un paragraf preferat dintr-una din acele cărți. Mă voi transforma într-o cercetătoare specializată în știința eroticului? În erotism? Și dacă mă bufnea râsul? Dar ce e de râs în asta?

— Seminarul va fi organizat în SUA. Ce zici? Ți-am spus că este organizat cu participarea Universității din New York, unde se va trimite expoziția după ce se va termina etapa de la Paris? Știi că, după 11 septembrie, americanii au devenit interesați de tot ceea ce este arab și musulman? Ce părere ai?

Părerea mea despre noul lor interes? Sau despre 11 septembrie? Nu am spus nimic.

Găsisem un punct comun cu americanii, dacă începuseră să se intereseze de erotismul arab.

Timid fiind, directorul poate credea că, departe de bibliotecă, se va putea apropia de mine. Nu îndrăznea să se dea la mine aici.

Chipul directorului nu dezvăluia multă agilitate. De ce acționează așa, de parcă ar avea un interes dubios? Dau din cap în semn de aprobare. Cum să nu accept, când îmi vorbește ca și cum mi-ar cere să scriu un studiu despre cele șapte moduri de lecturare a Coranului? Cu un aer serios și oarecum complice, îmi dă numele celui care este responsabil cu seminarul.

— Sună-l și pune-te de acord cu el asupra detaliilor. Ce zici?

Lectura clandestină a devenit o specializare științifică. Trăiască progresul societății care anulează toate interdicțiile ce guvernează acțiunile, vorbele, lectura și temele colocviilor.

Lecturile clandestine mă fac să cred că arabii sunt singura națiune din lume care consideră sexul o binecuvântare, mulțumindu-i lui Dumnezeu pentru ea. Oare savantul și curajosul șeic Sidi Muhammad Al-Nafzawi, odihnească-se în pace, nu și-a început cartea *Grădina parfumată* astfel: *slavă lui Dumnezeu care a făcut ca plăcerea cea mai mare a bărbaților să se afle în vaginele femeilor, iar cea a femeilor în mădularele bărbaților. Vaginul nu se odihnește, nu se calmează și nu este liniștit decât atunci când mădularul bărbătesc intră într-însul. Iar mădularul bărbatului doar când se află în vagin*.

Scriitorii arabi au considerat că printre binefacerile sexului, pe lângă mulțimea de progenituri și perpetuarea speciei, se numără și întrezărirea paradisului. Sexul vestește plăcerile promise în paradis, altfel de ce-ar fi bucuria lui atât de luminoasă?

Pe lumea asta, gustăm câteva dintre lucrurile pe care le vom trăi drept recompensă în paradis? În economie, asta s-ar numi încurajarea producției. Parfumul sexului este pista care ne ghidează spre paradis.

Când membrul bărbatului este neobosit, vaginul nu se ascunde și plăcerea este fără sfârșit. În dorința împreunării se află o înțelepciune ce zămislește, pentru mult timp, plăcere. Și care vestește, totodată, plăcerile promise în paradis, îmboldindu-te să le ceri pentru a le merita. Privește binecuvântarea divină cum dintr-o singură plăcere creează două vieți: una vizibilă și alta ascunsă. Viața omului, cu perpetuarea neamului său, și viața ascunsă, cea de dincolo. Astfel, plăcerea consumată atâță dorința de a cunoaște plăcerea eternă și desăvârșită.

Chiar și când trupul nu mai este în stare să-și împlinească dorințele, arabii sunt specialiști în a-l înșela pentru a ajunge la fericire. Nu doar prin intermediul întăritoarelor și al stimulentelor, a căror pregătire este îndelungată și complicată, ci și prin mijloace mult mai elaborate. *De exemplu, califul Al-Mutawakkil era înnebunit după sex. Cum putința lui de a se mișca scăzuse, a cerut să se instaleze un bazin plin cu mercur, peste care a fost pusă o saltea. Chiar cea pe care se împreuna cu femeile. Mercurul se mișca fără ca Al-Mutawakkil să facă vreun efort*.

Dacă acum l-aș vedea pe Al-Mufakkir, i-aș spune:

— Sexul este o binecuvântare divină – de la ideea asta va porni studiul meu. Ea va sta la baza analizei mele asupra literaturii erotice arabe.

De ce oare imaginea lui se amestecă dintr-odată cu textele vechi?

Hotărârea pe care am luat-o a explodat în lăuntrul meu precum o bombă: am știut că voi face ceea ce am amânat ani în șir. Am știut că voi face public ceea ce am evitat să spun, folosind toate șiretlicurile. Ceea ce am încercat din răsputeri să păstrez în mine.

Am știut că trebuie să-mi dezvălui viața paralelă pe care am dus-o. Să scot la iveală nenumăratele mici secrete pe care le am. Să rup ultima cortină a scenei pe care îndelung m-am luptat să o ascund.

Am știut că trebuie să fac ceea ce îmi refuzasem până atunci: să-l evoc pe Al-Mufakkir după o perioadă de absență. Să-l amestec printre acei scriitori arabi pe care i-am iubit împreună.

De când am început să scriu la studiul meu, în interior mi-a explodat această hotărâre, ca și cum Al-Mufakkir m-ar fi apucat de mână, obligându-mă să fac ce nu îndrăznisem vreodată, să spun cu voce tare ce m-am obișnuit să păstrez pentru mine. Obligându-mă să scriu istoria secretă pe care am trăit-o cu el.

Toți cei pe care-i întâlnesc în această societate a disimulării îmi spun să am mare grijă cu tema studiului. De ce? Nu din cauza ideilor. Pot să scriu ce doresc. Problema sunt marile cuvinte, care trebuie să rămână secrete. Primul motiv care le trece prin minte este, desigur, cenzura, de parcă ea n-ar avea altceva de făcut decât să taie din texte toate cuvintele cu tentă sexuală. Se pare că oamenii ăștia nu urmăresc ce se publică acum în lumea arabă. Ei încă n-au aflat că, din cele trei lucruri interzise, au rămas doar două: religia și politica. Sexul a trecut prin sita cenzurii. În orice caz, găurile sitei s-au lărgit binișor.

Acum câteva zile, când am întâlnit-o pe Sahar, profesoară universitară la Paris, m-a abordat direct, fără nicio introducere:

— Este adevărat că lucrezi la o carte despre dragostea la arabi? Există multe studii pe tema asta. L-ai citit pe André Miquel? Ai citit despre iubirea platonică? Dar povestea lui Qais și Leila[17]? Sau despre…

— Scriu despre sexul la arabi, i-am curmat eu entuziasmul, cu un soi de răceală premeditată.

A tăcut o clipă, după care a continuat, pe un ton ezitant:

— Și… ai găsit un editor?

— Nu am căutat. Scriu un studiu pentru participarea la un seminar pe această temă.

— Greșești. Trebuie să cauți un editor încă de pe acum. Subiectele astea se vând bine.

— Nu eu am ales subiectul. Mi s-a propus și am acceptat. E un studiu academic.

— Academic?

— Da. Despre vechile cărți arabe erotice.

— Am citit câte ceva tradus în franceză. Foarte frumos.

— Eu scriu în arabă, bazându-mă pe textele originale.

— În arabă? În cazul ăsta, o să ai probleme cu cenzura. În engleză, poți folosi orice cuvânt explicit, fără nicio problemă. În arabă însă, nu-i chiar așa.

— Textele există. Au fost publicate și s-au vândut în librării. Nu inventez nimic. Este un studiu, v-am mai spus. Nu sunt prima care face asta.

— Și dacă o să fii interzisă?

— Voi ajunge celebră, i-am răspuns sarcastică.

— Acum, toți autorii visează să li se interzică măcar o carte, ca să devină celebri.

Și de ce nu, dacă cenzura a ajuns la un așa grad de prostie?

CARTEA 4 DESPRE APĂ

Cuprinsă de febra lucrării pe care o plănuiam și fericită de caracterul ei public, le vorbesc tuturor despre ea, cu plăcere și cu bucurie. Și fără nicio reținere. Trăiesc trepidația începutului. Am cerut o vacanță de la serviciu, mi-am luat cărțile și am plecat din Paris la Tunis. Trebuie să fiu în mijlocul acestei lumi ca să-mi încep munca. Există o nevoie fizică de acest ocean arab. De limbă și oameni. De străzi, grădini, alei, miresme, lumini și sunete. De chipuri și trupuri. De soare și mare. De hammam[8], de suq[9], de maseuze și de apă fierbinte.

Adevărat. De ce, în capul meu, hammamul se leagă de sex? Să fie oare fierbințeala care îmi iese prin pori? Să fie sângele care-mi clocotește în vene, anunțând voluptăți iminente?

Ies din sala fierbinte și îmi privesc trupul rozaliu. Devin mai frumoasă după hammam și iubire. Al-Mufakkir a spus-o de fiecare dată.

La fel ca Al-Janidi, care spunea *am nevoie de sex cum am nevoie de putere,* și eu am o nevoie organică de apă, spermă și cuvinte. Trei sunt alimentele mele primordiale. Trei, fără de care nu pot să trăiesc. Trei sunt cele care îmi organizează haosul și mă ajută în viață. Când deschid ochii dimineața, mă simt dezarticulată ca o marionetă. Nu văd. Nu aud. Nu înțeleg. Mă târăsc până la baie. Mă opresc sub duș, iar fiecare parte a corpului începe, treptat, să se sudeze de cealaltă. Apa mă adună precum un vrăjitor care îmi descâlcește ițele până îmi dezvăluie esența. Astfel, îmi pregătesc simțurile și puterile. Sunt gata să reintru în viață.

Mă întind cu brațele încrucișate pe mozaicul hammamului. Ghicesc trupurile femeilor prin ceața fierbinte. Am ochii deschiși. Urmăresc aburul care se adună în broboane pe tavan, așteptând să cadă. Ne-au învățat la școală că Newton a descoperit atracția terestră privind cum cade un măr. Eu ce voi descoperi?

Atracția lui Al-Mufakkir? Asta nu e o descoperire. Am cunoscut-o și am trăit-o.

După cele câteva ore petrecute în hammam, mă gândesc doar la el. Mă gândesc că sunt pregătită pentru

amor. Sunt pregătită pentru el.

— Ne vedem mâine, mi-a spus. Ai grijă de tine.

— Știi că sunt mereu pregătită pentru tine, i-am răspuns.

Sunt cea mai curată femeie din lume. Nu din iubire pentru curățenie, ci din pasiune pentru apă. Din acest motiv nu voi muri decât într-un oraș din lumea arabă, cu ieșire la mare. Apa este hrana mea primordială. Înainte să o aflu din cărți, am simțit-o pe pielea mea. Chiar înainte să citesc ce-i spusese Profetul fiicei lui, Fatima, în ajunul căsătoriei ei cu Ali Bin Abi Talib: *Spală-te cu apă mereu, astfel încât, dacă bărbatul tău se uită la tine, să se bucure.* Mă spălam cu apă ca să mă privesc și să mă bucur eu însămi.

Epoca în care hammamul era locul unde mama viitorului mire întâlnea candidatele la căsătorie a apus nu demult. Unde să vezi o femeie cu adevărat, dacă nu la hammam? Trebuie să fi fost o procedură fără cusur. Și fără trucuri sau șmecherii. Mireasa este aidoma Evei în paradis. Doar adevăr.

Stau întinsă pe spate. Tăcută, maseuza continuă să îmi frece pielea cu putere. La început, colega ei m-a întrebat dacă înțeleg limba arabă. Chiar par o străină pasionată de studiul Orientului, și nu o arăboaică?

În acest hammam popular, nu există loc pentru folclor. Nu există perne de catifea și parfumuri orientale. Nu există decât femei, dale de piatră și apă. Și acea mireasmă pe care o disting dintr-o mie. Îmi amintesc de ea de la Damasc, orașul copilăriei mele. Atunci, nu am mers la hammamul pentru femei decât de câteva ori, împreună cu vecina mea adolescentă, pentru că mama nu ținea deloc la asemenea ritualuri. Abur, portocale, miros de cimbru și ulei – hammamul obișnuit pentru femei și copii, așa cum am văzut în unele filme arabe. Astăzi, portocalele și cimbrul au dispărut. Doar mireasma se mai simte în acest loc. Îmi place să mă întorc în trecut prin amintiri, însă doar prin amintiri.

Stau întinsă pe spate. Maseuza a început să îmi frece corpul cu o *lufa* aspră. Înainte de a veni să se apuce de treabă, mi-a spus să îmi bag picioarele într-un recipient cu apă din sala fierbinte. M-am întins pe burtă. Poziția mea preferată. Mă frecționează cu nădejde. Îi

urmăresc mișcările mâinilor pe corpul meu. De la vârful picioarelor urcă încet înapoi. O atingere ușoară a degetelor lui Al-Mufakkir s-a insinuat între cele două orificii din tainița coapselor. A fost de ajuns pentru ca o vâlvătaie să-mi cuprindă pântecul și pieptul. Toate acestea s-au întâmplat în trecut. Maseuza continuă să frece cu nădejde. Închid ochii având pe retină imaginea trupurilor goale ale femeilor ce se mișcă peste tot prin sala centrală. O mamă și cele trei tinere fiice ale ei. O femeie în toată firea și bătrâna sa mamă. O străină cu sânii mici, singură ca și mine.

În mintea mea, baia este legată de plăcere și de sex, dar nu atât din pricina nudității, cât a poveștilor cu care am trăit.

CARTEA 5 DESPRE POVEȘTI

Povești peste povești. Povești ale femeilor. Atât de multe, încât o mulțime le-am și uitat. Cine iubește și cine este gelos. Cine se îmbracă și cine se dezbracă. Cine doarme și cine se trezește. Cine divorțează și cine se căsătorește. Cine iubește și cine înșală. Un haos nemaipomenit, o învălmășeală de tipuri și relații pe care numai un mediator ar putea-o limpezi. Poveștile femeilor nu seamănă decât cu cele ale bărbaților, iar pe mine mă interesează amândouă. Indiferent de orașul arab unde au loc, ele sunt aceleași. Povești de neînchipuit într-o lume educată în spirit casnic, unde oamenii au învățat să-și trăiască viața sexuală, la fel ca și alte lucruri periculoase, într-o continuă disimulare.

Acesta este un hammam popular, dintr-un oraș arab. Bărbații vin aici dimineața, iar femeile după-amiaza. Ieri am fost cu Rajaa în centrul de îngrijire de la Grand Hotel, unde există un hammam mixt. În sala de odihnă, la finalul procedurilor, eram numai noi două. În această perioadă a anului, nu sunt mulți clienți. M-am trezit din amorțeală când au intrat doi bărbați. S-au întins pe pernele de catifea, din mijlocul luxosului decor oriental. Fumează și vorbesc cu voce tare. Mă uit la Rajaa, care își soarbe ceaiul, și ne înțelegem din priviri. Ne scurtăm perioada de repaus și ne refugiem împreună pe nisipul de la malul mării, unde nu există nici țipete, nici fum.

Vecina noastră de la Damasc mă lua cu ea la cinematograf, ca să nu meargă singură. Eram soluția pe care o găsise cu soțul ei pentru a putea să se miște în voie, deși în anumite limite, într-un oraș în care nu cunoștea pe nimeni. În întunericul sălii de cinematograf, am văzut-o mișcându-și capul în ritmul muzicii lui Farid Al-Atraș, al cărui chip umplea ecranul. Am fost tare surprinsă. Eram mică și nu înțelegeam cum se poate cineva transpune într-o astfel de stare.

Într-o zi, când i-am povestit Sulaimei despre tânăra mea vecină, aceasta a spus, sigură pe ea:

— Fără îndoială că te folosea ca să-și acopere întâlnirile amoroase.

— Nu! Nu se poate! am strigat.

— Vedeai tu, în întuneric, cine se așeza alături de ea în partea cealaltă? mă întrerupse ea.

— Nu știi cum era la Damasc în acele vremuri! i-am răspuns atunci, la fel de sigură pe mine. O însoțeam la spectacolul de la ora trei. Nu vedeai acolo decât femei cu copii mici. Așa că povestea ta nu ține.

— Tare aș vrea să știu de ce o aperi atâta. De pildă, la casier ți-a trecut prin minte să te gândești? zise ea, cu un zâmbet batjocoritor.

Nu pe tânăra mea vecină o apăram. Țineam doar să-mi apăr imaginile care îmi rămăseseră în minte din aceea perioadă. Nu puteam accepta ca o simplă contră să-mi surpe vechile povești, să le schimbe sensul împotriva voinței mele. Îmi apăram istoria vieții mele.

Îmi amintesc că, pe la sfârșitul copilăriei mele, a venit la noi, de departe, un unchi de-al nostru, un croitor de haine de damă. Ne-a făcut haine tuturor, nouă și vecinelor. *Nu-i scapă nicio femeie*, a spus sora mea. Tânăra vecină era singura cu care flirta. Ceva, în orice caz, lipsit de importanță. Luându-i măsurile pentru cămașă, i-a atins tot corpul, cu o siguranță nerușinată, în timp ce ea s-a înroșit și s-a îngălbenit, a făcut fețe-fețe și s-a fâstâcit toată. A zâmbit jenată, dar nu a spus nimic. Mă uitam la ei doi, nerăbdătoare să-mi vină rândul și să mă măsoare și pe mine pentru haina cea nouă. O aud pe sora mea, adolescenta, strigând în numele vecinei:

— *Ammu bas*! *Yakfi*! Ajunge, unchiule! Gata!

Dar unchiul croitor nu s-a oprit din treabă.

Eram mică și necoaptă când unchiul a venit în vizită la noi. Poveștile îmi treceau pe sub nas fără să pricep mare lucru. Știam doar că tata, după o lungă discuție cu mama în spatele ușii închise de la camera lor, a convins-o pe ruda noastră să-și scurteze vizita și să se întoarcă la soția și copiii lui din orașul acela îndepărtat. Sora mea, adolescenta, a fost prima care a instigat la această pedeapsă. Am aflat, după mulți ani, că ea descoperise din întâmplare – dincolo de nevinovatele atingeri și îmbujorări – povestea întâlnirilor secrete dintre croitorul cel priceput și o altă vecină de-a noastră, care se ocupa de educația copiilor fratelui ei, mama acestora fiind bolnavă. Surorii mele i-a fost frică de scandal și i-a spus mamei care, la rândul ei, s-a temut și

ea și i-a inventat tatei o istorie mult scurtată, nevinovată și convingătoare, ca să-l îndepărteze pe musafirul periculos. L-a convins, desigur, ca întotdeauna.

Mai târziu, când această vecină a ajuns la patruzeci de ani, a fugit cu un șofer de taxi mult mai tânăr decât ea, care făcea curse între Damasc și Beirut. Călătorise cu el de câteva ori, când se ducea cu copiii în vizită la rudele din Liban. Ea l-a iubit. El a iubit-o. Și au hotărât să se căsătorească. Știa foarte bine că familia nu va fi niciodată de acord cu fapta ei, pe care o va considera o crimă de neiertat. *Haram*! E un mare păcat să facă așa ceva! Și apoi, dacă mătușa se căsătorea, cine avea să vadă de bieții copii, de vreme ce mama lor nu mai putea să se dea jos din pat?

Familia aceasta tradițională și înstărită, venită de la țară, a mușamalizat întreaga poveste, ștergându-și pur și simplu din memorie existența îndrăgostitei fugare, inclusiv numele ei. Vestea s-a răspândit printre vecini pe furiș. Chiar și la noi acasă, tata repeta întruna, dând din cap: *Ibtisam.* Cine ar fi crezut? Mama s-a mulțumit să se uite la noi, cei mici. Tata a înțeles semnul și a tăcut. Clătina în continuare din cap, înghițindu-și cuvintele. În perioada în care se întâmplau toate acestea, eram mică și, cu vremea, am uitat totul. Acum încerc să-mi amintesc imaginea ei: brunetică, mică de statură și plinuță, cu părul mătăsos, creț, îmbrăcată în haine mai degrabă simple. Toată lumea, bărbați și femei, erau de acord asupra câtorva lucruri: era rațională, inteligentă, pricepută într-ale gospodăriei, însă nu prea avea noroc. Buzele se strâng cu tristețe la această ultima frază. Îmi amintesc că era drăguță cu noi, cei mici. O iubeam pentru că ne pupa și ne dădea câțiva bănuți ori de câte ori ne vedea.

Cum s-a terminat povestea ei? Nu știu. Finalul nu e fuga sa cu tânărul iubit. Acesta este începutul.

Când o să mai merg la Damasc, o să-i cer soră-mii mai multe detalii.

Pe treptele grădinii casei lui Rajaa, în fața portocalului roșu de Sevilia și a trandafirilor înfloriți, facem schimb de povești. Vremurile, locurile și personajele se amestecă. Soțul ei lipsește pentru o

săptămână, cei doi copii sunt plecați într-o excursie, iar ea e în concediu și are timp să se ocupe de mine.

Soțul ei ne-a fost coleg la Universitatea din Damasc. S-au iubit și s-au căsătorit imediat după absolvire. Cu Rajaa totul era simplu, cu mine lucrurile trebuiau să fie mereu complicate. Eram diferite, iar ceilalți se mirau de statornicia prieteniei noastre. Rajaa vedea părțile bune ale oamenilor și chipul luminos al lumii, în timp ce eu nu vedeam decât fața întunecată. Eu eram cea care râdea, cea zgomotoasă și blamată. Ea era cea drăguță, tăcută și rațională. Era împăcată cu lumea. Eu eram o rebelă. Sporovăiam mult, însă niciodată nu ne făceam confidențe. În privința vieții noastre intime, ne mulțumeam cu câteva aluzii. Restul îl ghiceam. Ea știa doar detaliile vieții mele publice, iar eu nu-i cunoșteam deloc viața secretă. Punct.

Parfumul iasomiilor. Întunericul transparent. Pisica neagră de pe gardul din față ne aude cuvintele spuse în șoaptă. Se uită fix la noi.

— Și Mayssa? Ce mai știi de ea? am întrebat.

— Am văzut-o vara trecută, când am fost la Damasc. De câteva luni i-a murit soțul, copiii învață în Statele Unite. Cred că se vor stabili cu toții acolo.

— Locuiește singură?

— Mama ei stă cu ea.

Mama Mayssei era marea ei dramă. Sau cel puțin asta credeam. Îmi amintesc lacrimile ei amestecate cu ale mele în ziua în care s-a căsătorit. Eram la același liceu. Trăiam alături de ea, zi după zi, povestea sa de dragoste cu un văr de-al ei din Beirut. Băiatul era de aceeași vârstă cu ea, un coate goale, cum îl descria mama ei, care ținea morțiș ca fiica sa să se mărite cu un inginer de familie bună, mai mare decât Mayssa cu peste 15 ani.

Mama ei era foarte puternică, iar Mayssa slabă și nehotărâtă: dimineața, mormăind, refuza căsătoria, iar seara îl primea pe mire zâmbind. În timp ce ne întorceam acasă, îmi povestea durerea ei, fiecare din noi agățată de geanta de școală a celeilalte. Îmi povestea cum doarme cu iubitul ei, dându-mi de înțeles în același timp că nu este nebună și că își păstrează „*calea de întoarcere*” îmi povestea despre antipaticul ei logodnic care nu încearcă nici măcar să-i atingă mâna. Îmi

povestea despre zgârcenia lui. Îmi povestea totul, iar ura pe care i-o purtam mamei sale creștea în mine necontenit. La câteva săptămâni după ce s-au dat rezultatele de la bacalaureat, Mayssa s-a căsătorit. Am participat și eu la nuntă, care a avut loc la biserica din cartier. M-a strâns în brațe, ca să-și ia rămas-bun. Am plâns amândouă și lacrimile noastre s-au amestecat. Zâmbetul mamei ei era triumfător.

Am vizitat-o după ce s-a întors din luna de miere. Aștepta primul ei copil. Își atingea burta, care încă nu crescuse, cu mișcări circulare de alint, plină de satisfacție, vorbind despre casa cea nouă, mobila luxoasă, familia soțului ei și cadourile scumpe. Lacrimile de iubire s-au evaporat, iar chipul tinerei căsătorite strălucea de mândrie.

Nu am spus nimic. Încercam să pricep cum a fost posibil să-și trădeze lacrimile. Încercam să aflu dacă și eu le trădasem pe ale mele. Încercam să uit de vechile ei cuvinte, de iubitul ei, de visurile ei. Mi-am promis să nu cedez ca ea niciodată.

Calea de întoarcere? Spusele Mayssei? Aveam să mai aud aceste cuvinte și la alte fete, acolo, la Damasc. Apoi, aici, la Paris. Toate se gândesc la calea de întoarcere. N-am înțeles niciodată unde se află calea asta. Sau, mai bine zis, am refuzat să înțeleg. Am auzit aceste cuvinte și în poveștile lui Hiyam, o prietenă de-a surorii mele. O adolescentă subțirică, înaltă, cu părul blond de la natură, lung, și cu ochii mari. Avea un iubit mai mare decât ea cu zece ani, cel puțin. Îi spunea mamei ei că învață cu sora mea, la noi acasă. Și chiar venea. Rămânea cel mult un sfert de ceas. Apoi, iubitul ei, Muhammad, trecea cu mașina și o lua la el acasă. Făcea cu el tot ce-ți putea trece prin minte, dar păstra intactă *calea de întoarcere.* Mi se părea ciudat cât de mândră era de relația sinceră pe care o avea cu mama ei. Îi spunea tot ce i se întâmpla. Cel puțin așa pretindea ea.

— Totul? am întrebat-o într-o zi.

— Mai puțin povestea cu Muhammad, a ezitat ea.

Citeam împreună scrisorile pe care el i le trimitea și le disecam ca pe un text literar. A iubit-o cu mult înainte să se logodească oficial și să o ia în căsătorie. Nici eu și nici sora mea nu am mai avut vești despre ea.

Am auzit de *calea de întoarcere* și aici, la Paris, în povestea unei vecine de cameră, din campusul universitar. Era o libaneză care își pregătea, cu unul dintre profesorii de literaturi orientale, teza de doctorat despre poezia libaneză. Când prietenul ei, cunoscut artist egiptean, vizita Parisul, ea își strângea lucrurile și stătea cu el la hotel. Îmi vorbea despre insistența cu care își păstra *calea de întoarcere*, pentru că nu voia să păteze onoarea familiei și a celor doi frați mai mici. *Nu poți să știi ce surprize îți ascunde viitorul,* îmi spunea. *Îți asumi riscul de a te afișa cu partenerul tău, dar ce te faci dacă această relație nu se concretizează în căsătorie*? mă întreba ea, preocupată de neglijența mea.

Mă amuzam uitându-mă la ciudatul portret pe care i-l făcuse iubitul său și care trona pe unul dintre pereții camerei ei frumos aranjate. I-ar mai fi desenat el așa dacă ea ar fi renunțat la calea de întoarcere? Mă întrebam în tăcere și credeam că știu răspunsul.

Calea de întoarcere apărea aproape în fiecare povestire a fetelor din jurul meu. La dus, toată lumea știe drumul; calea de întoarcere e însă ceva cu totul special. Femeile discută cu o uimire profundă despre duplicitatea bărbaților arabi în relațiile lor intime, iar bărbații vorbesc cu tristețe despre schizofrenia femeilor. Putem scăpa de acest lucru? Să fie oare o povară istorică, în societăți precum ale noastre?

Evitam să o mai văd pe Mayssa. Eram ocupată cu școala și cu examenele. Am plecat și ea nu a mai fost lângă mine. Uneori mai aflam vești despre ea de la prietene. Născuse doi băieți, dar nici o fată. Era fericită.

— Să înțeleg că mama ei este bolnavă? am întrebat.

— Foarte bolnavă. Mayssa are grijă de ea. Cred că nu o mai duce mult.

— Va rămâne singură?

Rajaa a ridicat din umeri și a tăcut.

Data viitoare, când voi ajunge la Damasc, o voi suna pe Mayssa. Aș putea să trec pe la ea. Aș putea încerca s-o înțeleg. Explicația este clară, repetă Rajaa, încercând să-i găsească Mayssei circumstanțe atenuante. Încerc s-o văd și eu, dar nu găsesc nicio justificare pentru resemnarea ei. Chiar și după atâția ani. Știu foarte bine că omul este un animal scuzabil. Dar mai știu că

timpul nu schimbă nimic. Dimpotrivă, ne arată cu degetul deciziile și faptele noastre.

Caut povestiri la prietenele lui Rajaa. Oricum ar curge discuția, ajung mereu la ceea ce mă interesează. Povestirile nu se mai sfârșesc, iar eu, precum focul iadului, cer mereu mai mult.

Ieri, am mers pe malul mării cu Rajaa și cu prietena ei, Haniya, profesoară de sociologie, care ne-a povestit despre o carte ce urma să fie alcătuită din scrisorile pe care și le-au trimis părinții ei. Povestea lor de dragoste nu s-a terminat decât odată cu moartea mamei sale, după treizeci de ani de înțelegere reciprocă, așa cum rar îți este dat să vezi. Tatăl său n-a mai trăit multă vreme după aceea. Am povestit apoi despre dragoste, căsătorie, copii, sarcină, trădare și despărțire. Obișnuita pălăvrăgeală intimă.

După o perioadă de tăcere, în care amuțise până și zgomotul pașilor, se auzi vocea lui Haniya:

— Odată, trebuia să plec într-o deplasare, una în interes profesional. Soțul meu nu accepta ideea nici în ruptul capului. M-am enervat. Am hotărât să cer divorțul, în ciuda celor doi copii pe care-i aveam și a celor zece ani trăiți împreună. M-am dus la mătușa mea și i-am povestit totul, și ce mă chinuia, și ce hotărâre luasem. A fost sinceră cu mine și mi-a spus: Fata mea, ascultă-mă! Gândește-te bine și nu te da pe mâna diavolului. Du-te la hammam, fa-te frumoasă și mergi la soțul tău. Fă dragoste cu el, cu pasiune, ca și cum l-ai vedea pentru prima dată. Ziua următoare, vorbește cu el despre plecarea ta și o să accepte.

Haniya tăcu.

— Și? După aia?

— Am plecat în deplasare. Am urmat sfatul mătușii mele. El a fost de acord și am plecat, a spus ea scurt, cu o expresie indiferentă pe chip.

Niciuna dintre noi nu a mai spus nimic. Ce povești asemănătoare ne-am amintit în tăcere? Ce hotărâri importante sau mai puțin importante i-am convins pe alții să ia în pat? Câtor dispute iremediabile le-am găsit soluții, poate temporare, prin aceste mijloace ale plăcerii?

Noi nu am inventat nimic. Cărțile străbunilor mei erau pline de asemenea situații. Abu Ali Al-Qali a spus:

răul s-a pus între un bărbat şi femeie şi amândoi s-au despărţit timp de mai multe zile. Apoi el a sărit pe ea şi a posedat-o. Când a terminat, ea a spus: Dumnezeu să te dezonoreze! *De fiecare dată când intervine ceva între noi, vii cu un mediator căruia nu-i pot rezista. Într-o altă întâmplare, femeia i-a spus bărbatului, regretând zilele şi nopţile în care membrul lui era judecătorul cel drept: Cel ce aducea pacea între noi a murit.*

— Vrei povestiri de amor? a spus Rajaa. Te voi duce s-o vezi pe Nadiya. Ea ştie toate istoriile din ţară. Vom începe cu a ei.

— Vreau povestiri despre sex, am spus.

— Noi folosim cuvântul „*dragoste*", rareori zicem „*sex*". Există vreo diferenţă? mi-a replicat Rajaa, uitându-se la mine cu viclenie.

Nadiya ne aştepta la ea acasă. Rajaa îmi povestise multe despre ea. Ne-a deschis uşa aproape goală. Sânii îi erau acoperiţi de un *pareo* tahitian subţire, colorat, care îi ajungea doar până la coapse. Era clar că nu se ruşina cu corpul ei. Nu avea nimic de care să-i fie ruşine. Era frumoasă cu acest trandafir roşu prins în păr, ca la fetele din insule. Povestea şi se mişca în voie. Această degajare o prindea de minune. Nici nu intrasem bine, că s-a auzit soneria telefonului. S-a repezit la receptor. Iubitul o suna din Franţa. Ne-a făcut cu ochiul şi a continuat discuţia, care devenea din ce în ce mai fierbinte.

— Iubitul ei este cu mult mai vârstnic decât ea. E pe ducă, îmi şopteşte Rajaa râzând.

Mi-a plăcut de Nadiya. Mi-au plăcut mişcările ei pline de încredere. Ne-a citit câteva pasaje incendiare din jurnalul său, unde povestea despre întâlnirile cu iubitul. Rajaa îmi face cu ochiul:

— Să nu crezi. Sunt fantezii. L-am văzut. Este foarte bătrân, abia se mişcă.

Dar eu vreau să cred. Nadiya îşi dezvăluie vârsta. Şi pe cea a iubitului ei. Râde fericită. Este posibil oare să trăiască o poveste de dragoste la anii ei, după atâta vremea în care a fost văduvă? Iese din cameră, după care se întoarce cu ceai şi bucăţi de ciocolată. O privesc. Mă gândesc că orice bărbat care o întâlneşte nu poate decât să se îndrăgostească de ea.

— Orice bărbat? Sau orice bărbat din generația ei? adaugă Rajaa cu ironie.

— Vrei să asculți altă poveste? întreabă Nadiya.

— Ascultă! Știe toate poveștile din țara asta. Chiar și zvonurile. Istoriile tale trebuie să fie într-adevăr noi, o avertizează Rajaa râzând.

— Sunt convinsă că pe asta nu ai auzit-o. O tânără actriță a mers să studieze la Paris, unde a cunoscut un producător francez de vârsta tatălui ei, foarte bogat și influent, căsătorit și cu copii mai mari decât ea. Bărbatul s-a îndrăgostit de actriță: brunetă, delicată și focoasă. Era mort după ea. Îl înnebunise. I-a promis că va produce un mare film în care ea va fi eroina principală. Și s-a ținut de promisiune. Cunoști generația asta grăbită! Ambiția ei era să fie o mare actriță, în timp ce el visa să trăiască regește cu prospețimea trupului ei. O însoțea întotdeauna când venea la Tunis să-și viziteze familia. Ultima dată, a făcut un infarct.

— Și după aceea? Știu că povestea nu se poate termina aici.

— A murit. Era cu ea. I-o trăgea. A murit peste ea. Unii s-au întrebat dacă murise înainte sau după ce și-a dat drumul. N-au aflat răspunsul.

— Și?

— Și? Și ce? Ce vrei mai mult de-atât? Un scandal. Toată lumea vorbește despre asta.

N-auzisem de scandal. Dar văzusem filmul. Protejata cea mică juca rolul principal. Criticii au lăudat talentul ei promițător și prezența ei incendiară. Ce o interesa pe ea? Scandalul avea să dispară precum un drob de sare; filmul, în schimb, avea să rămână, la fel ca și drumul ce i se deschidea larg în față. O generație practică, într-o epocă practică. Și apoi, scandalul are un parfum care stârnește imaginația, un magnet care atrage inimile. Știu asta foarte bine.

„Un scandal cu clopoței”, se spune în Egipt. Cu clopoței care te urmăresc ca și cum ți-ar fi prinși de fese și care te asurzesc cu zdrăngăneala lor. Ascult ce spune Nadiya și mă gândesc că fesele actriței sunt sexy. Clopoțeii îi atârnă de fund și nu pot decât să atragă spre el și mai multe priviri.

Îmi amintesc acea proclamație răsunătoare a unui scriitor francez: *Fără sex în Egipt*! *Fără sex în*

societățile islamice!

Sunt cuvintele unui tânăr autor al cărui roman a înregistrat, acum doi ani, un succes deloc de neglijat în Franța, obținând și un premiu literar. Cel care le rostește, în carte, este personajul principal. Acesta a venit în Egipt, la invitația Ambasadei Franței, pentru a participa la Târgul de Carte de la Cairo. Plin de fantezii orientale, călătorește pe urmele lui Flaubert și ale femeilor sale. Fără a găsi, bineînțeles, ceea ce caută. Fetele nubiene cu care scriitorul s-a culcat în secolul al XIX-lea, *împodobite cu salbe din piaştri de aur ce le ajungeau până la coapse și cu cingători de perle colorate pe pântecele lor negre,* au dispărut. Locul lor a fost luat de femei complet acoperite și cu văl pe cap. Cultivatul călător este șocat: Orientul lui Flaubert, Orientul din 1847, s-a evaporat pur și simplu. N-au mai rămas decât 11 septembrie și jihadul islamic. Singura care îi sare în brațe protagonistului este nu o egipteancă, ci o oportunistă din Magrebul[10] francofon, care lucrează la Ambasada Franței și pe care toți o consideră cea mai frumoasă femeie din Cairo. Eroul romanului îi refuză cu încăpățânare avansurile, din fidelitate pentru iubita care-l așteaptă la Paris.

După aceste aventuri ratate, după lungi discuții despre islam, musulmani și musulmane, pe care le-a purtat cu francezii și franțuziții care-l înconjurau și care se arătau încă mai decepționați decât el, tânărului romancier i se impune ca o evidență această concluzie: islamul și sexul nu merg împreună. În numai câteva zile, romancierul francez a descoperit un adevăr etern: *Pământul este rotund, iar în societatea islamică nu există sex.* Această frază amintește de o alta: *nu există sex în Uniunea Sovietică.* Prima este spusă cu nostalgie, într-un roman, de personajul care se întoarce din călătorie, în timp ce pe a doua o spune o comunistă severă, într-un discurs televizat. În ambele cazuri, propaganda oarbă a trăit în ignoranță, fie ea reală sau prefăcută.

— Sulaima de ce nu a venit cu voi? a întrebat Nadiya.

— Este ocupată. Are musafiri, a mințit Rajaa, dar nu a crezut-o nimeni.

Sulaima și Nadiya nu se înțeleg. Eu le plac pe amândouă. Neînțelegerile dintre ele mă afectează.

Îmi place de Sulaima, libaneza care s-a căsătorit cu un diplomat marocan și care trăiește acum cu el la Tunis. S-au întâlnit la Paris. Atâtea cupluri s-au cunoscut la Paris, orașul care le-a permis Magrebului și Mașreqului să se întâlnească.

Îmi place de Sulaima și îmi va face mereu plăcere să mă întâlnesc cu ea și să-i ascult istorioarele arabe și franceze, despre primul ei iubit, despre al doilea, despre al treilea și așa mai departe. Despre iubiții ei al căror număr nu-l cunoaște. A și uitat jumătate din numele lor. Desigur, sunt lucruri care s-au întâmplat înainte de căsătorie. Și după căsătorie? Societatea insistă ca pagina să rămână albă. Numai mâzgăliturile soțului au voie s-o maculeze.

— A venit să mă viziteze în campusul universitar, povestește Sulaima. Era libanez ca și mine. Înalt, frumos, cu pielea albă și părul negru. În fiecare zi, cu o altă fată. Bărbații erau geloși, iar femeile erau înnebunite după el. Își pregătea doctoratul la Sorbona. Pe care nu l-a mai încheiat, bineînțeles. De fapt, nu făcea nimic, era preocupat doar de cuceririle lui.

L-am întâlnit o dată sau de două ori, de fiecare dată alături de alte persoane. Aveam un iubit palestinian în acea perioadă, dar asta nu l-a împiedicat să-mi facă imediat curte. Locuia, ca și mine, în campusul universitar și a venit să mă viziteze. Era o vară toridă, simțeai că te topești. *Ce cald e*! a spus el, de cum s-a așezat pe un scaun. Și și-a scos cămașa. *E foarte cald,* a spus. Și și-a dat jos pantalonii. Povestea despre prietena lui din Argentina, care era geloasă, îl urmărea și îi tulbura liniștea vieții. Eram atentă la el fără să mă implic. I-am vorbit și rezonam cu glas tare la ce îmi povestea. Mă uitam la el cum făcea striptease chiar în fața mea. Eram curioasă ce o să se întâmple. Ce poate să facă? *E foarte cald,* a spus din nou și a rămas în niște chiloți albi. Îi urmăream mișcările ca și cum ar fi fost îmbrăcat în smoching. *E foarte cald,* a spus la sfârșit, lepădând de pe el și restul. A rămas gol-goluț, așa cum ieșise din burta maică-sii. Cu diferența că de acolo ieșise mic, în timp ce acum era un mascul în toată puterea cuvântului. Îți dai seama!

S-a apucat de membru și mi-a spus: *Uite ce nebună e prietena mea*! *Mi-a făcut aici un semn cu pixul. Când mă întorc, verifică dacă îl mai am.* Eram pe punctul de a-i propune ca data viitoare să facă semnul cu un marker permanent, dar m-am abținut. Am dat din cap cu interes și am privit locul unde era semnul. L-am examinat și m-am prefăcut surprinsă. A rămas așa, gol ca un vierme, mai mult de douăzeci de minute. S-a plimbat prin cameră, s-a oprit la fereastră, a cercetat desenele de pe perete de parcă eu nici n-aș fi fost acolo. Mă uitam la el cu o curiozitate rece și am continuat să îi vorbesc normal. *Mă simt ridicol,* a spus, într-un final, îmbrăcându-se. Aproape că eram de acord cu el. A plecat sărutându-mă ușor, de două ori, pe obraz, ca între prieteni. Asta a fost ultima dată când m-a vizitat.

— Și după aceea? am întrebat eu ca de obicei. Mereu îmi doresc ca poveștile să continue.

— Nimic. Am devenit prieteni. S-a căsătorit. M-am căsătorit și eu. A divorțat. Am divorțat și eu. S-a căsătorit a doua oară. M-am căsătorit și eu a doua oară. Am plecat din Paris. Uneori, când mă mai duc pe acolo, ne întâlnim, din întâmplare. Îl știe pe al doilea soț al meu. Mă primește cu brațele deschise. Suntem prieteni.

— Imposibil. Prieteni? După așa o scenă?

— De ce nu?

— Vă mai amintiți de acea întâmplare?

— Odată mi-a spus: Îți mai amintești ziua aia când te-am vizitat în campusul universitar și ți-ai dat jos hainele? Și i-am zis: Nu, drăguță. Eu n-am dat jos nimic. Tu te-ai dezbrăcat de tot. Apoi te-ai îmbrăcat la loc și ai plecat. Atunci m-a întrebat: Am făcut eu așa ceva? Înseamnă că am fost un cretin. Și i-am spus: Așa ai zis și atunci.

— Îți pune la încercare memoria sau vrea să repete povestea trișând? Își imaginează că poți uita o chestie ca asta? Chiar că-i un cretin.

— Cel mai frumos este că, în ziua în care s-a întâmplat, i-am povestit toată pățania unui prieten comun. Omul a râs de s-a prăpădit și mi-a spus: Știi, eram gelos pe frumusețea lui. În fiecare zi cu o nouă față. Una mai frumoasă ca alta. Mă făcea să mă simt complexat. Acum, cu atitudinea pe care ai avut-o, simt că te-ai răzbunat pe el în locul meu. Da, există o femeie

pe lumea asta care poate să-i reziste. A devenit unul de-al nostru.

— Un alt cretin. Se pare că mulți sunt așa.

— Când e vorba de femei, își pierd mințile.

— Așa cum noi ni le pierdem când e vorba de bărbați, am completat eu și râsetele noastre s-au amestecat.

Mă uit la Sulaima, artista ale cărei desene mustesc de senzualitate și de viață a culorilor. Femei goale, voluptuoase, cu sânii grei și funduri încă și mai cărnoase. Mă uit la Sulaima care vorbește și nu văd decât dulceața ei, râsetul ei, felul ei plăcut de a fi, dezinteresul pentru imaginea pe care alții și-o pot face despre ea. Poate îmi plăcea de ea pentru că nu am avut curajul ei. Eu sunt fiica disimulării. Eu sunt cea care a vrut mereu să își deseneze imaginea publică milimetru cu milimetru. Nu am povestit niciodată despre viața mea secretă, despre istoriile mele ascunse. Nu am vorbit despre ele. Nu am scris despre ele.

Nu am îndrăznit niciodată.

Acum știu că acest lucru nu va mai dura mult.

Zâmbesc în sinea mea cu răutate și urmăresc discuția în continuare.

CARTEA 6 DESPRE MASEUZA ȘI SOȚUL ADULTERIN

Când am văzut-o pentru prima dată la centrul de relaxare, nu am acordat nicio atenție grației corpului său. Tipul de la recepție m-a dus la ea. Cât a fost el de față, nu s-a uitat la mine. A mers înaintea mea, foarte disciplinată, spre camera de masaj. Nu s-a întors către mine decât după ce a închis ușa. Doar atunci i-am văzut zâmbetul și am auzit câteva cuvinte de bun-venit. Arabiya? Marhaban Biki. Min Aina? Arăboaică? Bine ai venit. De unde ești de loc? Rar se întâmplă să vină la centru turiști arabi. Marhaban biki.

Apoi, foarte repede, a trecut la lucrurile esențiale:

— Am divorțat de el după ce a ieșit din închisoare.

— Închisoare?

— Da. A fost acuzat de adulter.

— Adulter?

— Poliția l-a prins cu o femeie.

— O femeie?

— M-am dus la secție și am cerut poliției să-l aresteze.

— Poliției?

Repet cuvintele după ea, cu o lentoare mecanică.

— Credea că sunt la lucru, ca în fiecare zi. Patronul mi-a dat liber, că m-a văzut obosită. M-am întors acasă pe nepusă masă și ei erau împreună.

— I-ai văzut împreună?

— Pe fereastră. Nu am intrat. I-am văzut doar pe fereastră. A fost un șoc. Din aceea zi am răgușeala asta în voce, ca și cum cineva ar fi încercat să mă strângă de gât și ceva a rămas blocat acolo. Simt și acum, după trei ani, cum mă sufoc.

— O cunoșteai?

— Nu. N-o cunoșteam. O curvă. O parașută. O scursură. La voi cum i se spune?

— La noi i se spune „*prostituată*”, eram gata să-i spun, dar mi-am înghițit vorba și m-am mulțumit să repet după ea. Cum se spune? Tot cam așa.

Degetele ei se mișcă acum pe spatele meu, masându-l. Nu o văd. Îi aud doar vocea.

— Să-mi facă una ca asta după cinci ani de căsătorie! Trăiserăm împreună o poveste de dragoste adevărată. Și sfârșitul? Mă înșală în casa mea. În patul

meu. *Al-Hamdu Li-llah*! Slavă Domnului că aici, în Tunisia, lumea nu tolerează adulterul. Și-a meritat-o. A stat la pușcărie nouă luni întregi.

Adulterul?

Orice relație dintre un bărbat și o femeie nelegați prin contract de căsătorie, și care comportă un contact sexual complet. Cuvântul „*complet*" este în sine o întreagă poveste, bine definită.

Și ce rămâne? Poate părea incredibil, dar însuși Imamul Al-Khomeini, în culegerea sa de *fatwa,* consideră că sărutul, *culcatul, îmbrățișatul, ca și alte plăceri care nu implică un contact între sexul bărbatului și cel al femeii nu înseamnă adulter și impun alte pedepse, ce rămân la aprecierea omului legii.*

Vocea îi tremură și mă gândesc că ochii săi dați cu *kohl* s-au umplut deja de lacrimi.

Îmi amintesc de poveștile cu Monica și trabucul și de întrebarea pe care un moderator francez le-o tot repeta invitaților din emisiunea sa televizată: *reprezintă sexul oral o trădare*? Trebuia să-i pună această întrebare crucială Ayatolahului Al-Khomeini, când era în Franța. El ar fi putut limpezi o chestiune așa de delicată.

Mama ne povestea mereu o întâmplare care avusese loc demult: într-o zi, l-a zărit pe tata de departe, mergând pe stradă cu o femeie. El nu a văzut-o. Era ocupat cu cealaltă. A trecut repede pe trotuarul celălalt, pentru a nu se întâlni cu ei. De fiecare dată când ne istorisea asta, avea o voce plină de mândrie, chiar dacă mai schimba ici-colo niște detalii. Eram mică, o ascultam și îmi imaginam scena, de parcă aș fi văzut totul pe un ecran. Tata râzând și vorbind, cu brațul în jurul taliei unei femei frumoase care poartă o pălărie mică pe cap și se sprijină de el cu cochetărie. O parașută? Din punctul de vedere al mamei, nu putea fi decât o astfel de femeie. Mi-o imaginez pe mama, la fel de frumoasă și ea, traversând strada în viteză, printre mașini, cu capul plecat, pentru ca tata să n-o recunoască.

O scenă melodramatică ce poate fi înțeleasă, bineînțeles, în mai multe feluri.

Înainte încercam să-i deslușesc diversele semnificații. Acum nu mai vreau nici să încerc. Mă mulțumesc să-mi derulez imaginile în minte și s-o iau

mereu de la capăt, ca un iubitor de cinema care se uită iar și iar la o scenă dintr-unul din filmele lui preferate.

O simplă poveste de adulter?

De parcă adulterul ar fi o poveste simplă.

De parcă adulterul ar putea fi comis așa, pur și simplu.

Cei care cred asta nu știu că adulterul se poate comite doar în anumite condiții, greu de îndeplinit, pe care nimeni, nici chiar în vremurile străvechi, nu le putea lua în derâdere. *Prima condiție a adulterului este ca bărbatul să fie tânăr… să miroasă frumos. Motivul stă în făptul că parfumul incită femeia la desfrâu și îi provoacă o puternică dorință carnală. Hainele să fie frumoase și curate. Să se îmbăieze de multe ori. Să își dea pe păr cu* henna. *Să folosească* siwak *pentru curățatul dinților și uleiuri pentru piele. Să aibă printre cunoștințe și o codoașă coaptă care să se ocupe de el cu măiestrie și atenție. Să fie sensibil, să lăcrimeze repede și să aibă puterea de a plânge când dorește. De îndată ce poate vorbi cu femeia după care tânjește, să-și declare suspinat iubirea. Dacă bărbatul îndeplinește toate aceste condiții, atunci când va fi singur cu ea, femeia va ceda*.

Condițiile îi priveau doar pe bărbați, de parcă cel care a făcut legea ar fi știut că femeia este mereu pregătită pentru amor. Dacă toate condițiile sunt îndeplinite, adulterul îți pică în poală ca un fruct copt.

Condițiile îi priveau, așadar, doar pe bărbați. În privința femeii, se căutau doar semnele exterioare ale dorinței: *când el îi vorbește, ea nu-l slăbește din ochi. Se tulbură. Își ține capătul rochiei sau al șorțului de parcă ar vrea să și-l tragă în sus. Zgârie pământul cu degetele de la picioare sau îl atinge doar cu cel mare, pentru ca apoi să și-l ridice. Își spală odrasla, îi pune hainele, o piaptănă, o aranjează și i-o prezintă și lui. Amintește de el de nenumărate ori și le vorbește despre el prietenelor și vecinelor. Se supără din senin dacă nu are nicio veste de la el. Dacă el este căsătorit, ea devine prietenă cu soția lui și o vizitează des. Dacă vede în casă un lucru care îi aparține, îl ia în mâini și-l dezmiardă cu pasiune. Dacă îi găsește patul, se tolănește pe el zâmbind.*

La arabi, dorința este foarte puternică, iar lumea îndrăgostiților e complet guvernată de ea. Dorința își are

regulile ei atât pentru bărbat, cât și pentru femeie, reguli pe care nu le schimbă nici căsătoria și nici copiii. Scenariul e doar pentru cei doi. Toți ceilalți din jur, consorți, odrasle, prieteni și vecini, sunt personaje perfect nesemnificative. Ele nu pot sta în calea dorinței carnale și nici nu o reprimă, dar pot fi folosite pentru ca focul să se aprindă și dorința să prindă formă. Doar cei doi îndrăgostiți sunt eroii. Cei din jurul lor rămân simpli figuranți.

— Aici, la serviciu, nimeni nu știe că sunt divorțată. Știi cum privesc bărbații de pe la noi o femeie divorțată! Tânjesc după ea. Îi dau târcoale, se dau la ea. Nu vreau să mă complic. Îmi cresc singură fata. N-am pe nimeni să mă ajute. Tata mi-a spus să-l iert. *A greșit și n-o să mai facă.* M-a implorat și el să-l las să se întoarcă acasă, dar am refuzat. După ce a ieșit din închisoare, a venit să plângă și să se roage de mine.

— Care a fost sentința?

— Nouă luni pentru el, că era căsătorit, și trei luni pentru ea. Așa se judecă adulterul la noi. Slavă Domnului că o am pe fată. E tot ce mi-a mai rămas. De doi ani trăiesc doar pentru ea. Pentru ea muncesc. Nimeni nu-mi întinde o mână, nimeni nu mă ajută.

E o țară civilizată. Se aplică drepturile omului chiar și în cazul adulterului. Nouă luni pentru cei căsătoriți, doar trei pentru necăsătoriți.

O țară civilizată, într-adevăr. Se practică închisoarea, dar nu se mai suferă așa cum prescria Coranul: *Adulterina și adulterinul vor primi, fiecare, câte o sută de bice.* Mai întâi femeia, desigur.

O țară civilizată. Bine c-am scăpat de așa o pedeapsă.

În timp ce maseuza își apăsa degetele pe talpa piciorului meu, încercam să mă concentrez ca să număr anii pe care i-aș avea de petrecut în închisoare, dacă aș fi fost prinsă în flagrant, la fiecare întâlnire.

Dacă m-ar fi prins cu Al-Mufakkir de fiecare dată când ne întâlneam, ne-am fi petrecut toată viața în spatele gratiilor. Dacă m-ar fi prins cu alții înaintea lui sau după el? Viața mea, oricât de lungă ar fi, tot nu ar ajunge. Aș rămâne datoare cu pușcăria și după ce aș

muri. Dar n-aș fi singură. Toți cei pe care îi știu ar fi cu mine.

Toți? Să spunem, mai bine, că majoritatea celor pe care îi cunosc ar avea aceeași soartă ca a mea, pentru o perioadă mai lungă sau mai scurtă. În funcție, desigur, de abilitatea fiecăruia în ascunderea crimei. Nevinovatul este cel a cărui crimă nu a fost încă descoperită.

În orice caz, trebuie să fim prinși asupra faptului, precum soțul maseuzei, altfel povestea rămâne încurcată. Zvonurile, acuzele și declarațiile nu sunt de ajuns. Profetul, care a suferit când cea mai iubită soție a sa, Aișa, a fost acuzată de adulter, a stabilit condițiile ce trebuie întrunite pentru o asemenea învinuire: *Trebuie să existe trei bărbați martori care să fi văzut actul sexual în detaliu, cum intră mădularul bărbatului în deschizătura femeii, precum bățul în sticla de* kohl *sau căldarea în puț.* Cum să îndeplinești aceste condiții, când actul sexual e oricum învăluit într-o secretomanie totală, darămite dacă mai e și ilicit?

Când cei doi îndrăgostiți au fost prinși în WC-ul bibliotecii, directorul a vrut să-i concedieze. Unul dintre colegii săi sindicaliști i-a cerut însă o întrevedere și l-a rugat să se mai gândească. Printre altele, i-a amintit și de condițiile fixate de Profet pentru o asemenea situație. Directorul s-a gândit și, convins de argument, a revenit asupra deciziei.

Sunt sigură că soțul maseuzei nu ar fi ajuns la închisoare dacă acele condiții s-ar fi aplicat și în cazul lui. De la fereastră, ea n-a văzut decât două fantome, nu bățul și sticluța de *kohl,* nici căldarea din puț. Au stabilit oamenii poliției că ăsta era un flagrant delict? Pesemne că da. În această țară, oamenii își cunosc foarte bine religia, la fel ca acel coleg sindicalist care, în buricul Parisului, a reușit să-l convingă pe directorul bibliotecii să se răzgândească.

— S-a recăsătorit?

— Nu. E singur ca un câine. Scuză-mi vocabularul. N-are pe nimeni care să aibă grijă de el. Care să-i gătească. Își dă hainele la curățat. Trăiește ca un câine, ți-am zis. Eu măcar o am pe fiică-mea. Ea e viața mea.

— Vine s-o vadă?

— Da, vine. În fața ei nu spun nimic rău despre el. Rămâne tatăl ei. Nu vreau să-l urască. Rămâne tatăl ei, oricum ar fi.

Și-a dres vocea. Degetele ei mi se plimbă acum pe coapse. Parfumul uleiului de iasomie cu care mă masează umple cabina. Întinsă pe burtă, îl simt și eu, în ciuda nasului înfundat în prosoape. Îmi întorc fața puțin și văd alunița de pe chipul ei rotund. Închid ochii, abandonându-mă cu o inocență nealterată ritmului dulce, degetelor experte, parfumului de iasomie și vechilor imagini care se proiectează peste trupul meu dezgolit. Încerc să mă prind de ele, pentru a mă lăsa cu totul în voia lor.

— Fathiya ni s-a confesat că flirtează cu tine de ani buni, fără niciun rezultat, mi-a spus Sonia în timp ce mergea alături de mine, pe Saint-Germain-des-Près. E adevărat?

Nu i-am răspuns. M-am mulțumit să râd.

— De ce? a insistat…

— De ce îmi face curte? am întrebat în glumă.

— Nu. De ce o refuzi?

— Nu știu, i-am răspuns, ridicând prelung din umeri.

— Nu-ți place?

— Poate.

— Nu vrei să-ți strici pofta cu o ceapă?

Nu i-am spus că Fathiya nu-i o ceapă. Am tăcut în semn de aprobare, în timp ce ea a izbucnit într-un râs batjocoritor.

— E o experiență pe care trebuie s-o trăiești. Măcar o dată. Un fel de explorare, a continuat ea.

Nu i-am spus că eu încă nu am terminat de explorat lumea bărbaților și că nu am nevoie, cel puțin deocamdată, de o confuzie în plus.

— Ai fi procedat altfel dacă era vorba de o altă femeie? a continuat ea, ironică.

— Dacă s-ar fi întâmplat un miracol și aș fi dorit o femeie, atunci i-aș fi făcut eu avansuri.

— Acum plusezi, ca de obicei. Nu te cred.

— N-am nevoie să mă crezi tu.

— Chiar nu vrei să-mi zici? a spus, aruncându-mi o căutătură vicleană.

— Cine știe? Poate când lumea va rămâne fără bărbați…

— Sau dacă te trezești cu Fathiya pe o insulă pustie…

— Cu Fathiya sau cu alta, am dat-o eu pe glumă.

Strada toată răsuna acum de râsetele noastre.

Grație cărților vechi am aflat de *Istoriile Hubbei Medineza*, o femeie care nu a ocolit niciun bărbat, fiind în același timp una dintre cele mai mari lesbiene. Legenda spune că Hubba i-a spus fiice sale astfel: *nu uita să gemi când te împreunezi. Află de la mine că am țipat așa de tare în deșert, încât cămilele lui Uthman Bin Afan, Dumnezeu să-l aibă în pază, au fugit încotro au văzut și nu au putut să le adune nici până în ziua de azi*. Bunicile noastre erau mai bune decât noi. Ele adunau ambele glorii.

Unui om i se spune: nevasta ta iubește femeile. Da, spuse el, eu i-am poruncit să facă așa. E mai bine pentru ea și îi purifică deschizătura. Astfel, când o pătrunde un mădular, știe să-l aprecieze. Așa făceau și străbunii noștri? Dumnezeu să-i odihnească!

Unele, comparând cele două situații, au spus: Împreunarea cu un bărbat este sănătoasă, cea cu o femeie este discretă. Chintesența unei experiențe profunde, pe care eu n-o am.

Dacă maseuza ar fi fost bărbat, imaginea lui ar fi umplut scenariile imaginare din mintea mea și mi-ar fi înfierbântat sângele.

O romancieră franceză a scris: *am fost lesbiană timp de trei luni*. Pot eu să-i depășesc recordul? Aș scrie: *am fost lesbiană doar treizeci de minute*. Se pare că nu suntem lesbiene de la natură. Nici eu, nici scriitoarea franceză. *Medicii au constatat că originea acestui rău la femei este din naștere. Poate obiceiul de a dormi împreună pe care îl au sclavele, când sunt mici, să fie cauza. Când cresc, continuă să le dorească pe cele cu care s-au culcat. La fel ca și în cazul prostituției. Dacă acest rău este deprins, atunci e ușor de renunțat la el. Dacă este din naștere, e greu de vindecat*.

Maseuza e femeie și atingerile ei profesioniste nu-mi stârnesc imaginația. Rămân rece, dar cu fantezii. Nu se poate ca motivul să fie doar dragostea mea pentru

bărbați. Multe sunt cele care, înainte și după mine, au adunat gloria din ambele părți. Eu, până acum, nu m-am uitat decât la bărbați. Punct. Fathiya era topită de dorință când îmi spunea: *Te iubesc,* dar declarația ei nu-mi stârnea decât un mare hohot de râs. De ce râdeam? Ca să scap dintr-o situație jenantă? De teamă că voi accepta? Ca să râd de engleza pe care o folosește când își exprimă sentimentele? Inteligentă, râdea cu mine, înțelegând că amânam să-i dau un răspuns.

Maseuza a continuat să vorbească încet, de parcă îmi divulga secretele universului:

— Monica, franțuzoaica, clienta care a fost înaintea ta. Ai văzut-o când ai intrat. Cred ca are probleme mari cu bărbații. Când i-am povestit ce-am pățit eu, a spus: *În bărbați nu poți să ai încredere. Eu nu mă mai încred în niciunul.* Trebuie să fi pățit ceva. Am întrebat-o, însă s-a mulțumit să dea din cap, fără să zică nimic. A pățit ceva urât, sunt sigură. O să povestească ea. Trebuie să povestească. Mai are câteva ședințe aici și o să povestească. Nu vrea s-o maseze nimeni altcineva în afară de mine. M-a întrebat cum mă cheamă. Mi-a dat adresa ei de la Paris și a luat-o pe a mea. Trebuie să povestească. Mi-a spus: *Nu am încredere în bărbați.* Are dreptate. Sigur că are dreptate.

Eu nu pot să-i dau așa un sfat.

De ce oare femeile vorbesc întruna despre încredere?

Hișam, servitorul Profetului, a spus: «Un bărbat se plânge Profetului: „*Femeia mea nu refuză mâna care o pipăie*”. *Iar Profetul îi spune:* „*Divorțează de ea*”. „*Dar o iubesc*”, *îi spune acesta.* „*Atunci bucură-te de ea*”, *răspunde Profetul*».

Am înțeles foarte bine mica lecție. Mă bucur de ei și ei se bucură de mine. E foarte simplu. Nu vreau de la ei nici dragoste, nici sinceritate, nici fidelitate, nici promisiuni că își vor închide orizontul, ochii și fermoarul de la pantaloni.

Când Monica se va hotărî să-și spună povestea, eu voi fi deja plecată. Voi fi spus deja adio acestei mări, acestei țări, acestui centru de relaxare și acestei maseuze.

Când Monica va povesti, voi fi plecată. Întoarsă deja la viața mea.

Am oare nevoie să-i ascult povestea? Scenariul se repetă. Știu cuvintele pe de rost.

Va spune că a descoperit că o înșela.

Va spune că a venit la ea plângând pentru că el iubește o altă femeie și nu mai suportă să o mintă și de-asta îi mărturisește adevărul, deși știe că o rănește.

Va spune că alții, bine intenționați, care știau povestea înaintea ei, au avertizat-o. Că ea i-a zis asta, iar el și-a recunoscut vina, mulțumindu-i că l-a salvat de povara minciunii zilnice care-l strivea.

Va spune că a descoperit, după toți acești ani de căsătorie, că lui îi plac bărbații. Că are un iubit. Că toți oamenii au știut. Mai puțin ea.

Va spune că el și-a strâns lucrurile și a plecat de tot de-acasă.

Va spune că nu suportă să-i înșele cineva încrederea.

Va spune că pentru bărbați nu există clemență.

Dar va vorbi oare despre singurătatea ei? Va vorbi oare despre faptul că este în căutarea unui alt bărbat? Va vorbi despre nopțile de sfadă cu prietenele ei, la fel de singure ca și ea? Despre agențiile matrimoniale, despre cluburile pentru celibatari sau despre site-urile pe internet?

Nu există clemență pentru bărbați?

Când eu am intrat, Monica ieșea din cabină. O tipă vopsită blond, zâmbitoare, cu fața lucindu-i de la uleiul de masaj.

— Data viitoare, când Monica va veni de la Paris, îmi va aduce o cremă pentru față. Mi-a spus: *Zi-mi ce ți-ai dori.* Și mi-a jurat: *Te voi suna când ajung.* Din prima zi m-a întrebat dacă știu pe cineva care s-o epileze cu zahăr. Ai auzit de procedeul ăsta? Se folosește și la voi? Vrea să se epileze peste tot: coapse, brațe, subsuori, față. Tot corpul. I-am trimis-o în camera ei de la hotel pe o amică de-a mea și a fost foarte încântată. A costat-o mult mai puțin decât într-un centru de înfrumusețare. Și mai vrea să meargă la hammamul din centrul orașului. Nu vrea la cel la hotel. O să mă duc cu ea în jumătatea mea de zi liberă. Atâta am liber: o jumătate de zi pe săptămână. Fiica mea e la soră-mea, în capitală. Am

insistat să stea cu ea în timpul vacanței. Mă ajută… Îmi place dialectul vostru. Nu există ceva mai frumos. E un serial făcut de voi la care mă uit în fiecare seară. Genial. Am uitat cum îi zice… Scuză-mă o secundă. Schimb caseta și mă întorc.

Un cântec din Golf, pe care nu-l cunosc, se aude înainte ca ea să se întoarcă lângă mine: *Dumnezeule, ce frumusețe, apariția ta ne-a uimit pe toți, prezența ta ne-a luminat mai mult ca lumina însăși.* N-am mai ascultat cântece arabe de pe vremea lui Al-Mufakkir. Cântecele din Golf sunt ceva nou pentru mine.

De ce-mi tot amintesc de el, după atâția ani?

CARTEA 7 DESPRE ESCAPADELE TRUPULUI

Mi-am deschis pentru el toate simțurile. Mă bucur de el privindu-l. Îi savurez mirosul. Îi sorb cuvintele. Nu se oprea din vorbit. Îi iubesc cuvintele, cuvintele lui care-mi stârnesc dorința. În *qasidele*[II] pe care le recită amestecă vorbele propriei lui plăceri cu strigătele lui. Ritmul mișcării i se încetinește când sunt aproape să ajung la orgasm. *Mă torturezi,* țipam în semn de protest. După aceea am înțeles, și am învățat și eu, să nu mă precipit spre ultimul tremur, acela care mă lasă vlăguită, pătată de miere și spermă. Îmi prelungesc plăcerea încă proaspătă, care pulsează ca o inimă între coapsele mele.

Cum l-am întâlnit prima dată? Eram cu un grup de prieteni și prietene, la o cină unde fusesem invitată. *Mezze, araqi* libanez și multe alte mâncăruri și băuturi, trăncăneală, discuții politice, glume deocheate și râsete. Înainte de a pleca, a trecut pe la toți și i-a salutat. Era încă devreme. Când a ajuns și la mine, m-a sărutat neutru, ca din politețe. Dintr-odată, i-am simțit mireasma corpului: mireasma dorinței. O inspir și, în același timp, știu că ne vom mai întâlni și că acest miros îmi va umple plămânii și porii.

De unde izvorăște dragostea? întreabă Ibn Arabi.

Iubesc ceea ce mă orbește și crește întunericul din lăuntrul meu, răspunde Rene Char.

Între întrebare și răspuns, îmi amintesc mereu de Al-Mufakkir și îmi dau seama tot mai limpede de jocul primejdios în care intraserăm.

De când l-am cunoscut, deși s-au scurs atâția ani de atunci, nu a trecut nicio zi fără să mă gândesc la el. Nu pot dori un bărbat fără să mă gândesc la el. Nu pot citi o pagină fără să mă gândesc la el. În fiecare zi pe care o trăiesc, e imposibil să nu existe ceva care să-mi amintească de el.

Ce anume îmi aduce aminte de Al-Mufakkir?

Toate detaliile vieții mele se leagă de el.

Cu el am învățat să înot încet. Să mă scufund în propriile-mi ape tulburi până la fund, încrezătoare că el

se află cu mine și că, atunci când voi deschide ochii, îl voi găsi acolo.

Să deschid ochii? Nu-i închisesem mult. Încercam să rămân vigilentă, trează. Să-l văd și să mă vadă.

Cum l-am întâlnit prima dată? Eram în metrou și citeam un ziar satiric. Am ridicat ochii și l-am văzut fixându-mă cu privirea. Stătea în fața mea și vorbea cu niște prieteni. Încercam să-mi reiau lectura, dar nu mă puteam concentra. Bărbatul acela avea ceva care m-a făcut să mă opresc. Privirea lui avea ceva care m-a făcut să mă opresc. Ochii noștri s-au întâlnit din nou și privirea aceea încăpățânată și exploratoare a pus stăpânire pe mine. În stație, am coborât împreună. Fiecare a luat-o pe drumul lui, uitându-se lung în urmă, după celălalt.

N-am avut timp să-mi întipăresc în minte căutătura aceea, ca să derulez secvența din nou și să încerc s-o decriptez.

Cum l-am întâlnit prima dată? Stătea în fața mea, la un seminar politic pe care venisem să-l urmăresc. De astă dată era în mijlocul unui grup pe care-l cunoșteam. Unul dintre prieteni mi l-a prezentat și din acel moment nu m-a mai lăsat singură. A rămas lângă mine, iar eu eram fericită. Timp de două zile nu ne-am despărțit decât seara, pentru ca fiecare dintre noi să se întoarcă la viața lui.

Simt că-mi pierd mințile, a zis el la capătul celei de-a doua zile, departe de ceilalți. A crezut că nu înțelesesem foarte bine. Când a repetat ce spusese, am știut că așteptam acest lucru. Eram pe punctul de a râde, pe jumătate serioasă, pe jumătate batjocoritoare, cum fac de obicei când fug de o confruntare. N-am îndrăznit. N-am îndrăznit să joc cu el scena pe care o jucam cu alții. Prezența lui era totală și îmi impunea să dau un răspuns. Pământul s-a oprit în loc și mi s-a făcut rău. Cum de am știut că trebuie să mă decid în clipa aceea, altfel îl pierdeam?

Nu voiam să-l pierd.

Cum l-am întâlnit prima dată? Eram cu regizorul palestinian. Stătea la Paris doar câteva zile și ne-am

înțeles să ne întâlnim într-o cafenea din Cartierul Latin, frecventată de clienți arabi. La masa vecină era chiar el, însoțit de alți doi bărbați. Aud câteva cuvinte în arabă despre situația din Liban. Mă uit la chipul lui și la spatele celorlalți doi. E în fața mea. Vorbește cu oarecare nervozitate și nu-și dezlipește privirea de la mine. Când unul dintre amicii lui s-a ridicat să plece, l-a văzut pe regizor. Schimb de saluturi și îmbrățișări. Mesele se unesc, iar el se așază lângă mine și nu se mai dă dus de acolo. Discută, râde, de parcă o fericire neașteptată dăduse peste el. Se foiește. Brațele lui goale le ating pe ale mele. De câte ori brațele lui goale le-au atins pe ale mele? *De obicei nu mă port așa, dar ceva mai puternic decât mine mă împinge să mă apropii de tine,* mi-a spus după aceea, când eram în brațele lui.

De când l-am cunoscut, nu a încetat să recite poezii; *qaside* întregi pe care le spunea pe de rost sau pe care mi le citea, în timp ce eu mi-l imaginam rescriindu-le doar pentru mine.

Era oare poezia una dintre cheile trupului meu?

Poezia a fost mereu între noi. Mă iubea cu *qasidele* altora. Când călătorea, mă suna ca să-mi spună titlul vreunui volum sau poem. Căutam poetul, citeam cuvintele și îmi dădeam seama că el este cu mine.

Pessoa, Cavafi, Char, Michaux și alții pe care nu-i știam. Am devenit ca el. Învățam pe de rost *qasidele* arabe care îmi plăceau și nu i le repetam decât lui.

Poezia a fost mereu între noi?

Cu el am reînceput să scriu mici poeme – ritual care se derula la începutul fiecărei întâlniri. Voia să vadă ce cuvinte folosesc. Îi întindeam, în tăcere, foaia pe care scrisesem *qasida,* iar el o citea de parcă ar fi reușit astfel să-mi descopere fața ascunsă, cea din spatele frivolității și a hohotelor mele de râs. Să descopere ceea ce nu îndrăzneam să spun nimănui, nici chiar propriei mele persoane. Apoi, tot în tăcere, împăturea foaia plin de dorință și o punea în buzunar.

Era oare corpul meu una dintre cheile poeziei?

Eram la un târg de carte organizat într-un oraș arab. O înlocuiam pe colega mea care se îmbolnăvise în ultima clipă. Directorul o alesese pe ea să reprezinte

biblioteca și se făcuseră toate pregătirile de drum. Apoi ea s-a îmbolnăvit și a trebuit să merg eu, deși n-aveam aproape nici-un chef. Când reprezentantul târgului a venit să întâmpine cele cinci persoane sosite de la Paris, el era lângă mine. Întrebările lui aveau un magnetism, deghizat în curiozitate legitimă. Cuvintele curgeau întruna, fără să se mai oprească. El îmi povestea, eu îi povesteam. Mi-a spus cum m-a văzut la aeroport. Cum m-a urmărit de pe locul lui din avion: *de parcă mă cunoştea.* I-am spus și eu același lucru: *de parcă îl cunoşteam.* Ne-am întâlnit și, de atunci, întâlnirile noastre nu mai contenesc, trupul fiindu-le întotdeauna preambulul. Trupul a fost soclul poveștii noastre.

Încep fiecare dimineață avându-l pe Al-Mufakkir în rolul de partener al nudității mele. Este suficient să mă privesc goală în oglindă ca să-mi amintesc cuvintele lui despre trupul meu. Despre sânii mei, despre deschizătura mea, despre fesele mele, despre pielea mea, despre parfumul meu, despre culoarea mea.

Îmi amintesc cuvintele lui și tremur. Îmi amintesc cuvintele lui, atingerile lui, privirile lui și tremur. Îmi amintesc și tremur. Vreau să uit ca să-mi continui viața.

Ştii ce iubesc cel mai mult la tine? Îmi spunea Al-Mufakkir.

Mă uit la el cu subînțeles. Tac și râd.

— Nu. Nu-i ce-ți imaginezi. Deși *I love your dirty mind.*

Și repetă, râzând, cunoscuta vorbă englezească.

— Nu-mi imaginez nimic, îi spun eu. Aștept răspunsul.

— Iubesc la tine două lucruri: libertatea ta și originea ta arabă.

— Niciodată nu mi-a trecut prin minte că libertatea și originea arabă au atâta sex-appeal, răspund eu sarcastic, încercând să ascund durerea care mă surpa din temelii, în timp ce vorbele lui pătrundeau în mine tot mai adânc, pentru a se reîntoarce mai târziu, silabă cu silabă.

Și acum îmi amintesc cuvintele lui și tremur. Și acum îmi amintesc cuvintele lui, mângâierile lui, privirile lui și tremur.

Mi le amintesc și acum și nu vreau să uit.

Vreau să-mi amintesc.

Vreau să scriu.

Scenariile s-au înmulțit și începuturile seamănă toate între ele. Descoperirea bruscă a celuilalt. Schimburi de priviri. Cuvinte repetate. Râsetele nervoase. Atingeri involuntare. Disconfortul confesiunii. Cum de reușim să recreăm toate aceste detalii?

Care dintre aceste prime întâlniri a fost cu Al-Mufakkir?

Toate sau niciuna?

Detaliile diferă, dar povestea rămâne aceeași. Îmi plac detaliile din povești. Culoarea lor dă o semnificație nouă fiecărei întâlniri.

Fiecare bărbat nou, o nouă istorie.

Care dintre istorii a fost cu Al-Mufakkir?

Cel îndepărtat mi-a trimis un e-mail, în engleză, cu o anecdotă tâmpită numită *Femeia şi patul*, care sună cam așa:

La opt ani: o duci în pat ca să-i spui o poveste.

La optsprezece ani: îi spui o poveste ca s-o duci în pat.

La douăzeci și opt: nu este nevoie să-i spui o poveste ca s-o duci în pat.

La treizeci și opt: ea este cea care îți spune o poveste ca să te ducă în pat.

La patruzeci și opt: îți spune o poveste ca să te țină departe de pat.

La cincizeci și opt: rămâi în pat ca să eviți povestea ei.

La șaizeci și opt: s-o duci în pat e o întreagă poveste.

La șaptezeci și opt: ce pat, ce poveste?! Cât de pervers poți fi?

O anecdotă stupidă, în genul celor pe care bărbații și le spun unii altora pentru a uita de capcana în care sunt prinși.

Textul mi-a atras interesul din două motive: patul și povestea. În existența mea, fiecare dintre cele două conduce la celălalt.

În existența mea, cele două au fost legate, iar eu am oscilat între ele.

În existența mea, am fost dependentă de povești și de paturi.

Fiecare bărbat este o istorie, fiecare istorie este un pat.

Nu vreau să-l pierd.

Nu vreau s-o pierd.

În iatacul poveștilor mă legăn.

Cu degetele ating cerul

Și sap văi adânci în uscăciunea sufletului.

Eu aș folosi cuvântul „*culcuș*”, mi-a scris Cel îndepărtat după ce i-am trimis, prin e-mail, traducerea în arabă a anecdotei lui. De ce folosești cuvântul „*pat*”?

I-am răspuns: pentru mine, *culcușul* este pentru dormit, boală, pentru naștere și moarte. Patul este pentru plăcere. Patul exprimă ideea de secret. Dorința este un secret. Plăcerea este un secret. Sexul este un secret. Sexul este secretul secretelor. Plăcerea rămâne în mintea mea legată de pat, chiar dacă am făcut-o și-n lift.

— Ai făcut-o în lift? mă întreabă el când îmi răspunde.

Îmi imaginez sprâncenele lui groase ridicându-se avide.

— Chiar și pe plajă, i-o tai eu scurt.

Iubesc secretele. Aceste istorii pe care nu le cunosc decât eu sunt sensul vieții mele. O viață întreagă, care este doar a mea. O viață în care nu se mai implică nimeni. E de ajuns să închid ochii ca să simt gustul de miere al plăcerii. E de ajuns să închid ochii ca să am întreaga imagine, cu sunet, culoare, parfum, atingere și gust. E de ajuns…

Aș putea trăi fără asta?

M-aș putea trezi în fiecare dimineață cu puterea de a începe o nouă zi fără asta?

Răspunsul cade limpede și tăios, ca o ghilotină. Dar nu mă tem.

În lungile perioade de timp dintre două istorii, trăiesc din ce am acumulat, încrezătoare că zilele care urmează îmi vor aduce o nouă poveste.

Nu o așteptam pentru că nu știu să aștept.

Nu o grăbeam.

Și după aceea?

Mă întrebam mereu, dar nu căutam niciodată un răspuns.

Răspunsurile, la fel ca poveștile, vin de la sine, la timpul lor, precum fructul copt care cade din pom.

CARTEA 8 DESPRE DISIMULARE ÎN LUMEA ARABĂ

În dimineața aceea, am lucrat la capitolul despre afrodiziace. Seara, iată că cei din jurul meu se amuză de povestea artistului egiptean care a luat Viagra produsă în Siria. Capul i s-a umflat, dar membrul i-a rămas flasc, bleg, bălăngănindu-se dintr-o parte în alta. Fata care era cu el s-a speriat și a fugit. Lui îi era mai frică decât ei și nu a îndrăznit să cheme medicul. A cerut părerea unui prieten, la telefon, iar acesta l-a sfătuit să aibă răbdare, că simptomele vor dispărea de la sine, și să nu mai facă niciodată așa o prostie.

Am citit niște cifre înfricoșătoare într-un studiu despre impotența la bărbați în lumea arabă și despre uriașele sume în dolari care se pare că sunt cheltuite pe Viagra și pe alte asemenea *pastile ale iubirii,* cum sunt numite în anunțurile pe care le întâlnesc zilnic pe internet. Mi-am amintit apoi de personajele ultimei nuvele a lui Rașid Al Daif, care înghițeau Viagra ca pe aspirine.

De ce să aștepți Viagra ca să scapi de suferință? Suferința sexuală este colectivă și e prezentă până și în relațiile pe care le avem cu propria tradiție. Ce nevoie ai de Viagra? E de ajuns să citești vechile manuale de erotism arab și să aplici rețetele. *Rezultate garantate,* spun autorii. *Folosiți aceste remedii și veți vedea minunea.* Veți vedea că ele incită femeia și excită bărbatul, lungesc penisul și îl măresc, strâmtează vaginul femeii și îi dau un gust mai savuros. Este adevărat că unele ingrediente de bază, coadă de taur roșu, creier de curcan alb sau fiere de lup sunt greu de procurat. Altele, în schimb, precum ardeiul iute, muskul, ghimbirul, mustul de struguri sau uleiul sunt accesibile tuturor.

Ia apă călduță și masează penisul cu ea până se înroșește și se întărește. Apoi ia o bucată de pergament subțire și pune pe el smoală fierbinte. Apoi înfășoară-l în jurul penisului. Fă asta de mai multe ori, iar penisul se va îngroșa și lungi.

Înainte de a vă pune pe treabă, vă recomand totuși să aveți la îndemână numărul de telefon al celui mai apropiat spital.

Editorul și-a scos telefonul și a început să citească un banc care i-a fost trimis prin sms. Noua tehnologie aflată în slujba bancurilor erotice. Știu poanta, dar râd și eu cu ei. Am cunoscut cândva un tip pe nume Elie, care primea pe mobil, în fiecare zi, bancuri cu Haifa Wahbe și Nancy Ajram.[12] Le învăța pe de rost și le povestea apoi tuturor. Uneori ajung și la mine bancuri noi, pe internet. Le citesc și le uit imediat, mai puțin pe cele cu jocuri de cuvinte. Pe astea le țin minte din prima.

Îi ascultam pe acei intelectuali ai societății disimulării și îmi luam notițe, în gând. Editorul spune încă un banc. De astă dată nu-l citește de pe mobil. Îl știe pe de rost. Ceilalți izbucnesc în râs. Urmează comentariile. Eu nu spun mare lucru. Ca de obicei, mă mulțumesc să fac comentarii telegrafice și să râd cu generozitate.

— Viagra ne-a salvat, spune Socotitorul. Și ne-a salvat onoarea. Dumnezeu să-i fericească pe cei care au inventat-o și pe cei care au produs-o în laborator. Ar trebui să-i propunem pentru Premiul Nobel. Au adus un serviciu întregii omeniri, femei și bărbați.

Poetul intervine cu un alt banc și toată lumea râde.

— Știți de ce Viagra e considerată acum un produs cosmetic și nu un medicament? întreabă Editorul.

Știam poanta. M-am mulțumit să zâmbesc.

— Pentru că-ți spală obrazul.

— Eu n-am folosit-o în viața mea, intervine dezaprobator Socotitorul. O cumpăr pentru prietenii mei din țările arabe. Când îl întreb pe unul ce vrea să-i aduc de la Paris, îmi zice clar: Viagra. Acolo, Viagra din import este foarte scumpă, în vreme ce produsul local nu. Se pare totuși că e bun și că are rezultate garantate.

Îl ascult cum vorbește despre prețurile diferitelor mărci și despre eficiența fiecăreia în parte.

Titirezul strigă:

— Spui că n-o folosești, dar le știi pe toate!

— O cumpăr pentru prieteni. Vorbesc serios. O cumpăr doar ca s-o dau cadou. Ei îmi povestesc toate astea.

Pe vremea lui Al-Mufakkir, nu exista nicio Viagra. Eu îl doream, el mă dorea pe mine. Nu aveam nevoie de surogatele vreunui laborator din străinătate, trupurile noastre erau de ajuns.

Ce-ar zice oare oamenii ăștia care stau așezați în jurul meu, dacă ar citi ce scriu eu? Ce vor zice când vor descoperi că am rupt pactul social al disimulării, că am violat sfânta lege a prefăcătoriei? Un adevărat scandal! Iată de ce râdea ea întruna! Ca să-și facă jocul, bineînțeles! O târâtură nenorocită, sub masca aia a ei de nepătruns. Știam noi…

Câți dintre ei ar spune că știuseră de la bun început?

Râsetele tuturor se înalță batjocoritoare. Sunt bărbați. La început, se fereau să vorbească *fără perdea*, cum zic ei, în fața unei femei. Dar eu râdeam tare, fără jenă. Pe rând, limbile au început să se dezlege. Încep să spună bancuri, genul acela de povești doar pentru bărbați. Uită că mă aflu și eu printre ei. Sau se fac că uită. Asta și voiam. Să întorc în folosul meu vorba aceea veche: *când pui laolaltă un bărbat și o femeie, al treilea este diavolul.* Ei sunt patru bărbați strânși în jurul prezenței mele liniștitoare, iar eu sunt diavolul.

— Uneori, aveam glicemia atât de mare, încât nu puteam să fac nimic fără Viagra sau chestii de-astea. Acum, după regim, stau mai bine cu diabetul și nu mai am nevoie de afrodiziace.

M-am uitat la Poet. Pierduse, într-adevăr, un sfert din greutate, dar mă îndoiam că putea să facă amor fără stimulente.

Toată lumea a cerut platouri de pește și fructe de mare. Mi-am amintit că am citit un articol scris de un doctor în revista *Elaph*, despre *o supă-minune, numită „Viagra săracilor": Secretul acestei invenții egiptene este păstrat cu sfințenie de restaurantele de pește și de vânzătorii ambulanți. E vorba de un amestec negricios din scoici, bucăți de calamari, puțin pește fiert, mult piper roșu și mirodenii. Preparatul este recomandat tuturor tinerilor soți din zona litorală, care au, se pare, o încredere oarbă în el. Nevoia este mama oricărei invenții, iar locuitorii regiunilor respective, întrucât ministrul Sănătății le interzicea de atâta vreme folosirea Viagrei, au născocit această supă magică ce le încinge trupurile și le redă mădularelor vigoarea.*

Cu siguranță că prietenii din jurul meu știu de acest remediu miraculos și nu au nevoie de mine ca să aleagă ceea ce le poate fi de folos.

Într-o zi, Activistul a venit la bibliotecă zâmbind cu gura până la urechi. De cum am intrat în biroul lui, am ridicat din sprâncene: eram convinsă că mă așteaptă o veste. Închide ușa, a spus el în șoaptă. *Aseară am încercat Viagra pentru prima dată. Într-adevăr, e ceva halucinant. Dumnezeu să-l binecuvânteze pe cel care a inventat-o*! *Să-l răsplătească însutit și să-i deschidă porțile raiului, că mult bine a făcut pentru omenire*!

Regizorul de televiziune, cel care repeta întruna că erotismul nu poate să fie decât revoluționar, a ridicat triumfător cutia fermecată pe care o comandase direct din Statele Unite și a declarat în fața tuturor: *am pachetul, nu rămâne decât să găsesc femeia cu care să mă culc*. Toți am răspuns într-un singur glas: *Soția ta*? El însă se încruntă: *Nu sunt prost s-o irosesc pe soția mea. Nu mai e tânără. Nici să nu vă gândiți*!

Restaurantul acela parizian e plin de bărbați care râd, mănâncă și beau. Nu i-am văzut în asemenea adunări decât singuri, fără soții, chiar și în țările lor.

Unde le sunt soțiile?

Îmi amintesc o scenă dintr-un film de Fatih Akin. Eroul, un neamț, le spune turcilor strânși în jurul lui, care plănuiau să meargă la bordel: *de ce nu vă regulați soțiile*? Aceștia sunt uimiți, o iau drept o insultă și unul dintre ei se repede asupra lui să-l bată. Femeile erau într-o cameră învecinată, distrându-se pe seama performanțelor propriilor soți în patul conjugal.

Cel puțin, prietenii mei nu simulează castitatea, nici abstinența sau cumințenia. Cu siguranță că libertinajul în exprimare este un gen de libertate sexuală. Cineva a spus că *vorba e gratuită, că ea nu duce la fapte.* Greșit! Cuvintele sunt o componentă a energiei sexuale.

Îmi amintesc de vecina noastră provocatoare de la Damasc și de vorbele ei cu două înțelesuri, de mama care o asculta și râdea timid, considerând-o o nebună fără minte. Eram mică și nu pricepeam nici jumătate din ce spunea. Însă simțeam o căldură care o înconjura precum aureola sfinților și care îi ardea pe cei din jurul ei. Femeile se temeau de ea, iar bărbații deveneau brusc neliniștiți.

Cel mai nostim este că prietenii mei apelează mereu la limbi străine când vor să folosească un termen sexual explicit. Toate cuvintele obscene devin nesemnificative într-o limbă străină. Jena pe care ar simți-o folosind limba arabă pentru a spune acele lucruri este astfel evitată. Le spun în engleză sau în franceză și se simt în deplină siguranță.

CARTEA 9 DESPRE LINGVISTICĂ

Înțeleg, din ce în ce mai limpede, că sunt o creație lingvistică. Limba mă prinde în mrejele ei, mă forțează să-i ascult sunetele, să-i contemplu culorile, să-i sondez adâncurile. Din acest motiv, îmi plac toate tipurile de dicționare. Le consult fără astâmpăr, cu o curiozitate niciodată epuizată.

Nu pot să pronunț un cuvânt nou fără să-l disec imediat, încercând să-i aflu acea rădăcină care mi-ar arăta originea lui, derivatele și diversele lui semnificații. Încerc să le inventez eu însămi, într-o limbă pe care doar eu o știu.

Ieri, Al-Jawwab mi-a spus că motto-ul lui este: *je baise, donc je suis. Fut, deci exist.* O spune în franceză, limba lui Sade. Repet fraza încet, în spatele lui, râzând. Mi se pare o butadă reușită.

Când vorbește în arabă, Al-Jawwab folosește mereu verbul la forma pasivă: *sunt futut.* Mă uimește varianta asta depreciativă tocmai la el care se prezintă ca un înverșunat al sexului, după cum reiese din poveștile sale. Mă gândesc că îmi place să folosesc verbul la forma activă, fără vreo deformare care să strice vigoarea sensului.

Je baise, donc je suis. Eu de ce nu pot s-o spun sau s-o scriu în arabă?

În araba de azi, verbul *a fute* este interzis. Cuvântul e un păcat, în vreme ce actul în sine e perfect legal.

Într-o zi, când Al-Mufakkir a folosit un cuvânt în franceză, l-am întrebat care este traducerea lui în arabă:

— *A sodomiza* e un verb răspândit chiar și în dialect. De ce întrebi?

— Nu știu. Mi se pare un cuvânt potrivit pentru bărbați, dar eu aș vrea să inventez unul nou, care să fie folosit când e vorba de femei. Așa am putea diferenția cele două situații.

— Diferențierea e clară, știi foarte bine. Nu-i nevoie de invențiile tale lingvistice.

— Eu zic să-i întrebi pe șeicii tăi, la ora de limba arabă. Lingvistica nu merge atât de departe.

Toată această ipocrizie îmi aduce aminte de cărțile lui Al-Hafiz. *Când vine vorba de pizdă, pulă și futut, cei*

care au dat dovadă de devoțiune și ascetism simt dezgust și tremură. Majoritatea sunt săraci cu duhul, nu au pic de generozitate, noblețe sufletească și demnitate, dar sunt plini de falsitate. Aceste cuvinte au fost inventate pentru a fi folosite. E absurd să le inventezi și să nu le folosești.

Acum, traduc din franceză în arabă lui Al-Jawwab.

Fut, deci exist.

A fute.

Scriu cuvântul, dar calculatorul îl subliniază cu o linie roșie.

Mă amuz conjugând verbul, făcându-i familia de cuvinte. De fiecare dată, cuvintele sunt subliniate cu o linie roșie. Calculatorul nu recunoaște niciunul dintre ele. A fost programat și el pentru disimulare.

Un calculator virgin. Un calculator castrat, mai bine zis.

Cine a castrat limba?

Cine a castrat calculatorul?

Cine m-a castrat pe mine?

După o perioadă în care nu ne-am mai văzut, l-am întâlnit pe Al-Mufakkir într-un restaurant japonez. Stătea așezat în fața mea. Își întinde mâna ca să o atingă pe a mea: *Te doresc. Vreau să te pătrund. Acum.* Amorul făcut prin cuvinte este total și violent. Nu e uitat niciun detaliu, de la respirația înfocată până la frisoanele din trup. De la umezeala care arată că ești gata, până la bătăile violente ale inimii. De la jena primei apropieri, până la liniștea de după înlănțuire.

Cea mai mare plăcere după ce faci dragoste este să vorbești despre ea, scria poeta Louise Labé, în secolul al XVI-lea. Și chiar dacă existența ei a fost contestată de unii, asta nu schimbă cu nimic adevărul spuselor sale.

În discuțiile cu Al-Jawwab, trei sferturi din cuvinte sunt despre sex. M-a dorit de la prima noastră întâlnire, în urmă cu ani de zile. Dorința a rămas neîmplinită până astăzi. De fiecare dată când ne vedem, îmi amintește de pofta lui și-mi descrie în amănunt tot ce ar vrea să-mi facă. Un program complet. Uneori ascult, alteori îl fac să

tacă. Depinde în ce stare mă aflu. A devenit un fel de joc al nostru.

Ultima dată când ne-am întâlnit, mi-a spus: Îți imaginezi că noi doi n-am făcut sex până acum? Ba bine că nu. Prin cuvinte, am făcut chiar mai mult.

Am râs gândindu-mă că poate avea dreptate. Intimitatea dintre noi doi n-am cunoscut-o cu niciun alt bărbat. Nici cu vreo femeie. Discutăm despre sex cât se poate de deschis. Îmi povestește aventurile lui în cele mai mici detalii. Mă presează cu întrebări: Și tu? Povestește-mi ultima dată când te-ai culcat cu un bărbat. De fiecare dată îi răspund: Ți-am spus, eu nu mă culc. Eu mă trezesc.

— Mincinoaso! Nu faci nimic în afara căsătoriei, insistă el asupra nesincerității mele, repetând vorbele deja cunoscute.

Încerc să-i distrag atenția cerându-i impresii despre ultima lui călătorie și despre fata din Golf cu care s-a culcat.

— Frumoasă. Corpolentă. Niște sâni înnebunitori. Dar m-a cam scos din minți. În pat, nu tace o clipă. Cântă, suspină, vorbește vrute și nevrute. Mai întâi descrie ce facem ca un comentator sportiv aflat în transmisiune directă. La început, asta mă excita, dar apoi am început să-i simt cuvintele ca pe un bruiaj. Am încercat s-o fac să tacă sărutând-o pe gură, însă degeaba. De cum m-am oprit, și-a reluat transmisiunea. Nici nu știu cum am reușit să-mi dau drumul. Uf!

Râdeam, încercând să-mi imaginez scena.

— *Asta-i* tot? Spune-mi povestea de la început, îi ceream insistent.

— Lucrează în biroul celui cu care trebuia să mă întâlnesc. În timpul cinei pe care a organizat-o șeful ei, ea stătea lângă mine. Am început să mă dau la ea și mi-a răspuns. I-am atins piciorul pe sub masă și nu s-a îndepărtat. Dimpotrivă, s-a împins în mine. Ți-am spus, îmi răspundea.

— Și oamenii din jurul vostru?

— Nimeni n-a observat nimic.

— Și după aceea?

— Am rămas singuri. Discuția a devenit mai sinceră. Mi-a spus că i-a plăcut îndrăzneala mea. I-am

propus să urce cu mine în camera de la hotel. Mi-a zis că este căsătorită și că nu și-a înșelat soțul niciodată.

— Și…?

— Mi-a zis că trebuie să divorțeze de soțul ei înainte să se culce cu mine. I-am spus că așa ceva cerea un timp pe care niciunul dintre noi nu-l avea. De vreme ce ne plăceam, de ce să nu ardem etapele? Ea, nu și nu. Dar tot protestând și asigurându-mă că își iubește soțul și că îi este credincioasă, a urcat cu mine în cameră. Am sărutat-o în lift, cu toate protestele ei. În cameră, i-am dat jos *abaia*[13], apoi blugii pe care-i purta pe dedesubt, deși protesta în continuare. Am început să-i sărut sânii, deși ea tot cu protestele…

— Am înțeles!

— Tu ai vrut detalii. Purta cea mai frumoasă lenjerie de corp pe care am văzut-o vreodată. Mătase pură. Un regal. Închipuie-ți că soțul ei este mult mai tânăr decât mine. Mi-a spus că e pentru prima dată când se culca cu un alt bărbat.

— Și ai crezut-o?

De fiecare dată când un bărbat se culcă cu o femeie căsătorită, aceasta își înșală soțul pentru prima oară. Un proverb arab spune: *Înainte de căsătorie, buzele fetei arabe n-au fost atinse decât de cele ale mamei.* După căsătorie, urmează buzele soțului. Toate virgine, într-un fel sau altul.

Siham le spunea tuturor bărbaților pe care-i întâlnea că sunt primii din viața ei, în pofida căsătoriei și a celor trei copii pe care îi avea. De ce? o întreabă ei. Pentru că alături de soțul ei nu simte nicio căldură în trup. Pentru că, de fiecare dată când se culcă cu ea, e ca și cum ar forța-o. O bate, o ține închisă în casă. Povestea asta i-o spunea fiecărui nou bărbat pe care îl cunoștea. Nu de la ea am auzit-o, ci de la o mulțime de bărbați care mi se confesau, între patru ochi.

CARTEA 10 DESPRE EDUCAȚIE ȘI ÎNVĂȚĂTURĂ

Când l-am cunoscut pe Al-Mufakkir, focul s-a dezlănțuit. Și focul acela a tot ars în mine, mai ales după ce el a plecat. Oare acesta era prețul inițierii? Oare acesta era prețul trezirii la viață? Până aveau să vină alții, capabili de noi revelații…?

Din strămoși vine învățătura aceasta pe care o bătrână i-a dat-o fetei sale înainte ca ea să i se ofere soțului: *Fata mea, îți dau un sfat. Dacă îl asculți, vei fi fericită, viața ta va fi bună și îți vei iubi soțul. Dacă a întins mâna să te atingă, vorbește șoptit, suspină, topește-te în brațele lui, arată-i-te doritoare și fierbinte. Dacă îți ia sânii în mâini, oftează ușor. Dacă a intrat în tine, plângi și spune-i cuvinte nerușinate, pentru că acest lucru îl ține excitat. Când crezi că este aproape să-și dea drumul, spune-i gemând: varsă tot în mine. După ce te-a umplut, strânge-l în brațe o vreme, sărută-l și spune-i: Stăpâne, ce bine e când mă fuți.*

Mama nu mi-a spus niciodată așa ceva. Cele mai îndrăznețe lucruri pe care le-am învățat de la ea, când eram adolescentă, au fost despre săruturile îngerilor din ceruri. În esență, asta însemna că și noi, pământenii, puteam să ne sărutăm. Iar aplicația concretă suna cam așa: *poți să-l săruți pe fiul vecinului care flirtează cu tine, cu condiția să nu mergi mai departe*.

Când ea mi-a spus acest lucru, eu depășisem de mult stadiul îmbrățișărilor nevinovate. M-a umflat râsul, dar sărutul îngerilor mi-a rămas în minte. Așa se întâmplă cu toți părinții: când își dau seama că trebuie să întredeschidă puțin ușa, copiii lor sunt deja ieșiți pe fereastră. Într-un banc, cică tatăl îi spune fiului: *Acum, că ai crescut, putem să discutăm pe șleau despre chestiile mai delicate.* Adolescentul îi răspunde: *Spune-mi, care este întrebarea la care nu găsești răspuns*? La vârsta aceea, știam mai mult decât tații noștri, iar copiii noștri vor ști mai mult decât noi. Dacă mama ar fi citit ce am citit eu din scrierile arabilor despre sărut, nu mi-ar mai fi dat acel sfat.

Sărutul stârnește mai întâi dorința, apoi vigoarea, provoacă erecția și ejacularea. El scoală mădularul bărbătesc și înfierbântă femeile, mai ales dacă bărbatul strecoară între două săruturi și o mângâiere delicată.

Așa o mamă înțeleaptă, care să-și învețe fata cum să se facă dorită, nu găsești decât în cărțile erotice. Sfaturile pe care i le va da ginerelui sunt, și ele, la fel de importante. În unele cărți însă, tatăl este cel care joacă rolul de sfătuitor al fiicei sale.

Celebra Hubba nu se mulțumea să le învețe doar pe femeile medineze *arta sexului,* după cum spun vechile scrieri, ci își povățuia și propriul fiu. Acesta a întrebat-o într-o zi: *Mamă, în ce poziții le place femeilor să fie posedate de bărbații lor*? *Ea i-a răspuns: Fiule, dacă femeia are vârsta mea, în genunchi, atingând cu fața pământul. Dacă este tânără, cu picioarele strânse la piept. Așa îți vei da seama ce vrei și vei obține întocmai*.

Pe mine nu m-a învățat nimeni. Nici mama, nici tata. Nici chiar sora mea cea mare. Nimeni nu mi-a spus nimic. Niciodată. *Rien. Nothing. Niente.* Educația mea sexuală, partea teoretică, a venit din cărți, filme, povestiri, observarea femeilor și a bărbaților din jurul meu. Partea practică am deprins-o singură, experimentând și greșind. Încetul cu încetul. M-am copt la foc mic, chiar stins de multe ori. Și asta nu prea e o glumă.

Da. Mi-am început educația sexuală prin citit și cinema: romane, reviste, filme și telenovele. Educația sexuală? Sentimentală cel puțin, cu scheme practice și teorii tradiționale arabe. Filmele porno, cărțile erotice, revistele nu le-am descoperit decât în franceză, după ce am venit la Paris.

Nu sunt singura în această negură. Se pare că, în epoca decadenței sexuale pe care o trăim acum, e ceva destul de răspândit. Întrebările cititorilor, la rubrica de sănătate a revistei on-line *Elaph,* sunt cât se poate de elocvente pentru suferința sexuală arabă de azi. Mi-l imaginez pe doctorul specialist smulgându-și părul din cap când trebuie să răspundă. Cum să vorbești despre educație sexuală, când oamenii nu au nici cunoștințele elementare de anatomie?

Ieri, de exemplu, doctorul îi explica, exasperat, unei cititoare neliniștite: *căutarea himenului, în lumea arabă, e precum căutarea acului în carul cu fân. A aștepta ca fetele să aibă o educație sexuală sănătoasă e totuna cu a-l aștepta pe Godot.* Mă întreb ce pot să înțeleagă

cititoarele lui *Elaph* din lucrarea pentru femei a șeicului Al-Suyuti privind arta de a face amor, când ele, la cunoștințele pe care le au despre sex, trăiesc ca în epoca de piatră.

Nici băieții nu stau mai bine. Întrebările lor referitoare la mărimea penisului ar putea intra în Cartea Recordurilor.

De fiecare dată când ajung la rubrica asta, îmi spun: cine citește cărțile erotice vechi cu siguranță e cruțat de așa o sărăcie în teorie și în practică. De-asta trebuie ele scoase la lumină. De-asta nu mai trebuie ascunse, ci făcute publice.

Acest gând va fi concluzia intervenției mele la colocviu. Voi propune retipărirea acestor cărți, distribuirea lor către publicul larg și studierea lor. La secția de limba arabă de la facultate, profesorii noștri n-au suflat o vorbă despre ele. Le-am descoperit singură, prin eforturi proprii, din dorința mea de cunoaștere. Când le vorbesc despre ele celor din jur, rareori descopăr pe cineva care să le fi citit sau care să fi învățat din ele ceva. În urmă cu câțiva ani, când o revistă literară a citat în paginile sale termenii ce numesc organul sexual masculin, așa cum apăreau ei într-o carte erotică, a ieșit un întreg scandal. O revistă literară poate fi citită, pare-se, de tot omul, în vreme ce cărțile sunt tăinuite, fiindu-le rezervate doar curioșilor.

În timpul unei mese semioficiale, președintele bibliotecii, un francez, a încercat să glumească, spunând că sticla de vin și femeia e bine să le ții în poziția culcat. Toată lumea a ripostat la cuvintele lui sexiste. M-am gândit atunci la ce a vrut să spună. Mi-am dat seama că eu chiar am studiat viața din poziția culcat, și nu pentru că mă întindeam pentru a învăța, ci pentru că învățătura era mult mai densă atunci când mă aflam în brațele unui bărbat.

Ieri, în biroul colegei mele Fadiya, m-am uitat la frumusețea ei ascunsă și m-am gândit că centura de castitate o sufocă. Frumusețea ei are nevoie să se rostogolească ani mulți peste un trup de bărbat, ca să iasă în evidență. Bărbatul îi va freca trupul, îndelung, ca într-un hammam, iar forma sa adevărată va ieși la iveală, eliberată de lestul abstinenței impuse. Da. Va freca până

va ieși tot sângele rău și stătut, pentru ca ea să se împace cu trupul ei și cu lumea.

Știu că se rotește într-un cerc vicios: singură nu poate să învețe, iar bărbatul lipsește în momentul de față. Cred că, în această situație, are nevoie de antrenament și că trebuie să înceapă prin compania unui bărbat. Da. Doar așa. Bărbatul face lucrurile mai simple. Le precipită. Mai ales la început. Unde este acest bărbat? De ce drumul lui nu se intersectează cu cel al Fadiyei? De ce nu vede lumina radiată de ea, așa cum o văd eu? De ce trăiește singură cu focul care o mistuie pe dinăuntru?

Discuția cu ea urmează scenariul binecunoscut. Începem să vorbim despre muncă, trecând apoi la femei și bărbați. Cum oare am ajuns să discutăm despre educația sexuală? Cum o fi deraiat conversația noastră?

— Nu am fost învățate cum să ne purtăm cu bărbații, începe ea să se plângă. Nu am fost învățate să descifrăm lumea asta despre care nu știm nimic. O lume atât de diferită.

— Când suntem mici așteptăm să fim învățate de alții. Când suntem mari, ne educăm singure, răspund eu.

Nu am fost învățate?! Într-adevăr, nu mă învățase nimeni, dar eu nici nu vreau să mă învețe cineva. Mă educ singură, fără știrea celui de la care învăț. Învăț pretinzând că sunt oarbă, surdă și mută.

Revin la ce spunea ea. Unde a ajuns?

— Mama a înțeles târziu. Acum este mândră de noi. Spune că fetele ei sunt independente, precum bărbații. Muncesc și trăiesc singure. Precum bărbații.

— De ce precum bărbații?

— Pentru că ea nu este obișnuită cu o astfel de viață pentru femei. Femeia, după mintea ei, nu poate să fie decât întreținută.

Fadiya a spus: *Bărbații se tem de femeia independentă*.

Fadiya a spus: *Aștept un bărbat fidel cu care să leg o relație*.

— Înseamnă că vei rămâne singură, am dat-o eu pe glumă, prefăcându-mă că nu înțeleg apropoul ei.

— De ce spui asta? Există și oameni fideli pe lume. Mama i-a fost credincioasă tatălui meu. Fratele meu îi este credincios soției lui.

— Cum poți să vorbești cu atâta încredere despre alții?

— Bag mâna în foc că au fost fideli.

— Nu băga mâna în foc decât atunci când vorbești despre tine. Orice altă persoană, indiferent cine ar fi, e o creatură plină de secrete.

— Eu sunt sigură. Sunt sigură, repetă ea de mai multe ori.

Eu am tăcut, ea continuă:

— Femeia vorbește mult despre nevoi. Nu știe nici când să tacă, nici cum să tacă. Nu ne-au învățat.

I-am povestit ultimul episod din serialul american *Totul despre sex,* pe care îl văzusem cu o zi în urmă: una dintre eroine îl repede pe bărbatul cu care se culca, spunându-i să nu-i mai poreclească sânii ca un copil idiot și să nu-i mai sugă atâta pentru că nu este un sugar, ci un om în toată firea, iar ea e o femeie pe care el o dorește, nu mama lui și tot așa. Cât timp ea vorbește, erecția bărbatului se înmoaie, pentru ca în final să dispară de tot. El se îmbrăcă și, spre uimirea ei, pleacă, lăsând-o să înțeleagă singură motivele plecării lui. Spectatorul înțelege foarte bine că ea ar fi trebuit să tacă și să-l lase să sugă la sânii ei până se sătura. Până s-ar fi săturat împreună. Dar ea nu înțelege. Am râs amândouă.

— Totuși, cum să accepți ce făcea el?! se scuză Fadiya.

Îmi place să învăț, dar nu mă pricep să-i învăț pe alții. Nu am acest dar și nici Ibtisam, una dintre prietenele mele cele mai apropiate, nu-l are. Am crescut împreună din copilărie. Și totuși, nu-mi amintesc să fi vorbit vreodată pe șleau despre acest subiect. La universitate, când ne-am îndrăgostit, nu ne-am povestit nimic una alteia. Vorbeam puțin despre dragoste, dar niciodată despre sex, de parcă am fi coborât din îngeri. Chiar și astăzi, după ce ne-am căsătorit și am făcut mulți copii, abia dacă ne încumetăm să batem câteva apropouri.

Când văd în romane sau în filme cum vorbesc fetele între ele, pe ce ton se destăinuie, îmi dau seama că eu nu am trăit niciodată această experiență. Discuția intimă oferă, fără îndoială, prilejul unui veritabil schimb cultural… Am experimentat-o uneori cu femei care doar

au trecut prin viața mea, dar niciodată cu prietenele mele apropiate. Nici chiar cu surorile mele. Nici chiar după căsătorie.

Singura care mi-a oferit detalii despre viața sa sexuală a fost Rihab. O ascultam întotdeauna cu o curiozitate bolnăvicioasă. Pe vremea aceea, era expatriată, ca și mine, circumstanță ce pare a le ajuta pe femeile arabe să se elibereze de tirania disimulării, în ceea ce spun sau scriu.

O regizoare libaneză care lucra în Franța a făcut, pentru Radio France Culture, o serie de interviuri cu băieți și fete ce proveneau din lumea arabă, în legătură cu viața lor sexuală. Mărturiile lor în araba dialectală, cu o traducere simultană în franceză, erau incredibil de directe și de curajoase. M-am gândit că asta a fost posibil pentru că emisiunea era destinată ascultătorilor occidentali ai unui post de radio occidental. Niciun post de radio arab nu ar fi difuzat un asemenea program.

Limbajul lui Rihab, crud și vulgar, calcă în picioare orice lege a disimulării. Lucrăm împreună la bibliotecă. A venit la Paris dintr-un mediu tradițional. Și-a împodobit biroul cu poze ale surorilor ei *muhajjabate,* cărora vălul le lasă descoperiți doar ochii, și îmi povestește despre viața ei sexuală de parcă mi-ar arăta niște medalii ale propriei feminități. Vorbește cu aceeași lăcomie cu care mănâncă. Râd împreună cu ea, prefăcându-mă că-i împărtășesc trăirile, și plec urechea la noutățile pe care mi le spune. Poveștile ei sunt întotdeauna despre câte un alt bărbat, niciunul nerămânând prea mult în viața ei, din motive pe care nu mi-e greu să le înțeleg. Are ceva agasant, care l-ar exaspera până și pe cel mai rezistent om din lume. Toți aprind fitilul și o iau apoi la fugă. I-am urmărit serialul aventurilor în detaliu. Știu totul. Încă de la primul bărbat, care căuta să obțină șederea legală în Franța pentru el și iubita lui. Căsătoria în alb cu Rihab s-a terminat prin divorț când acesta a obținut hârtiile. După care omul s-a întors la iubita lui ca și cum nimic nu se întâmplase. Rihab nu mai ține socoteala celor care au urmat.

Cred că numai poveștile ei despre acești bărbați mă leagă de ea. Numai ele mă fac să-i suport respirația

gâfâită ce-i însoțește descrierile frenetice.

— L-am prins la vecina mea. Nici măcar nu a încercat să nege. Când l-am acuzat de infidelitate, a răspuns încet: O ajutam prin grădină. De ce faci o tragedie din asta?

— Chiar așa. De ce faci o tragedie din asta? repet eu, amintindu-mi de Gabrielle Solis și de amantul ei grădinar, din *Nevestele disperate.*

— Dacă-ți poți imagina… A îndrăznit să-mi spună așa ceva uitându-se în ochii mei, după tot ce am făcut pentru el!

În episodul anterior, Rihab hrănise, găzduise și se căsătorise cu acest om după legea lui Dumnezeu și a Profetului, la Moscheea din Paris, așteptând cununia civilă de la primărie pentru ca mirele, care era student, să obțină documentele de rezidență permanentă.

— De un an nu avea unde să doarmă. L-am salvat. Știi că la început venise doar să mesterească una-alta în noua mea casă. El s-a oferit să mă ajute. A intrat în apartament și nu a mai ieșit.

Râsul ei isteric îi întrerupea frazele precum punctele de suspensie.

— În documente scria că era student, dar avea deja o diplomă universitară. Când l-am cunoscut, vindea legume în piață ca să supraviețuiască. Imediat ce s-a mutat la mine, a renunțat la slujbă.

— Ca să ți se dedice ție pe de-a-ntregul, îi strecor eu cu răutate.

Continuă să râdă, de parcă ar evoca niște amintiri fericite:

— Încă din prima noapte a venit în patul meu.

Urmarea se lasă o clipă așteptată în liniștea din birou, după care Rihab continuă:

— Eu sunt de vină. Asta înseamnă să nu muncești. Auzi la el, cică își ajuta vecina prin grădină. Lasă că-i arăt eu lui.

Nostalgia i se întipărește pe chip:

— Știi ce-mi place la el? De îndată ce-i ating penisul, i se scoală. E tot timpul pregătit. Se pare că a cam postit până să vină la Paris. Acolo, în țara lui, știa doar de labă. Pentru un amărât de student, chiar curvele sunt scumpe.

Îmi place luciditatea ei, faptul că vede limpede cum stau treburile.

În plus, Rihab e singura care îmi povestește în cele mai mici amănunte. Îmi dau seama, ascultând-o, că nici o altă femeie, oricât de apropiată mie, nu face acest lucru. Cel puțin, nu în fața mea.

Bărbații însă, da, fie ei prieteni sau nu. Majoritatea sunt oricând dispuși să-mi istorisească aventurile lor, să-mi împărtășească din experiența lor. Toată viața mea am fost o ascultătoare vigilentă. Iar curiozitatea mea nesățioasă și râsetele mele nesfârșite au făcut din mine auditoriul ideal.

Mi-l amintesc pe Anwar. Era la prima bibliotecă în care am lucrat la Paris. În fiecare dimineață, când se golea biroul colectiv și rămâneam singuri, îmi povestea despre fetele la care se dădea pe drum, în cafenea, în autobuz sau în metrou, chiar și la bibliotecă. Era căsătorit, deci suspicios; se limita la generalități și aluzii.

Albert era și el căsătorit. Istoriile lui mă enervau pentru că urmăreau doar să mă convingă de aptitudinile sale intelectuale, sentimentale și sexuale. Nu se știe niciodată.

Ghadir, care era necăsătorit, povestea cu amănunte precise și avea o imaginație fără limite.

În biroul nostru comun, eram singura femeie, și fiecare dintre ei profita de absența celorlalți ca să-și spună povestirile adevărate sau inventate. Rezultatul era unul singur. Mă amuzam copios. Ascultam cu atenție și râdeam. Le-am zădărnicit planurile, conștiente sau nu, căci nu mi-am deschis decât urechile în fața lor.

Cu siguranță că am învățat multe din aceste povești, ca și din altele. Ascultam liniștită. În realitate, mă prefăceam că ascult liniștită. Comentariile mele erau amuzante și tăioase, uneori răutăcioase. Când vreunul dintre ei se uita la chipul meu ca să vadă efectul cuvintelor sale, nu vedea decât zâmbetul meu dezinteresat. Însă eu înregistram tot ce auzeam. Ordonam lucrurile. Le clasificam. Le studiam. Învățam. Nu-i documentarea meseria mea?

În vara aceasta fierbinte, mă întorc la vechile cărți și la Al-Mufakkir, iar lumea ia foc în jurul meu. Oare ce

scriu se reflectă în privirea mea? Oare lumea-i mereu așa de încinsă?

Ce se întâmplă?

Sexul e peste tot. Deschid ziarul și-l găsesc pe prima pagină, în toate titlurile mari și în suplimentele săptămânalelor. La televizor. La radio. Odinioară, n-o aveam decât pe Brigitte Lahaie. Astăzi, peisajul e invadat de discipolii ei supradotați.

Ce se întâmplă, vara asta?

Fiecare persoană cu care m-am întâlnit zilele acestea a început să-mi spună poveștile ei erotice ca și cum un instigator îi gâdilă pe toți oamenii.

Ca și cum ceilalți își dau seama din prima privire ce caut.

Oare semnele curiozității mele sunt atât de vizibile?

Când am descoperit că această curiozitate erotică nu este decât o sete de cunoaștere?

Râd când citesc că o femeie este rezultatul bărbaților care au trecut prin viața ei. „Nu învățăm decât ce știm", îmi repetă mereu fratele meu. Am învățat și de la el.

Dorința mea de a învăța este motorul poftei mele de bărbați. Nu. Pofta mea de bărbați îmi alimentează dorința de a învăța. De-a învăța ce este dorința, plăcerea, eul, celălalt și lumea.

După Al-Mufakkir, am început să judec bărbații în funcție de aptitudinile lor pedagogice. Îmi place mai mult cel care mă învață ceva în plus.

După Al-Mufakkir, n-am mai tolerat niciun bărbat care nu mă învăța ceva.

La mine, plăcerea învățăturii e strâns legată de plăcerea sexului. În mintea mea, centrul plăcerii se intersectează cu centrul cunoașterii, se amestecă unul cu altul neîncetat.

Curiozitatea mea erotică s-a deschis precum un crater, iar bărbații care-mi ies în cale trebuie să cadă în el.

Se spune că virgina, dacă amână sexul prea mult timp, ia o boală pe care înțelepții o numesc „înăbușirea uterului". Este o boală ce se manifestă prin melancolie și halucinații. Uneori, se poate crede că-i vorba de

nebunie, dar nu este aşa. E de ajuns ca fata să fie futută pentru ca răul să dispară imediat.

Dacă aș spune așa ceva în fața unei militante feministe, m-ar acuza că m-am dat cu machiștii și mi-ar declara război.

Când eşti cu mâna pe pistol, nu stai la poveşti… zicea bruta dintr-un western spaghetti înainte de a-și culca la pământ victima prea vorbăreață. I-am spus și Fadiyei replica asta, dar nu i s-a părut amuzantă. Am râs de una singură, privind-o cum ieșea din birou clătinând din cap. Sunt convinsă că-i capabilă să năruiască și cea mai solidă erecție. Situația sa e disperată. E limpede că nu a învățat nimic. Continuă să fie în război cu corpul ei și cu cel al bărbaților, un război care durează de secole.

O voi sfătui să citească recomandările Al-Alfiyei, zisă și „Miara", pe care le consider printre cele mai importante îndemnuri la eliberarea femeii, sexual cel puțin. Un personaj cu adevărat legendar.

Când am descoperit-o, în cursul lecturilor mele, am rămas impresionată de cunoștințele pe care le avea. Al-Alfiya a știut să culeagă dintr-o viață plină de experiențe un volum impresionant de învățături teoretice și practice, pe care le-a oferit întregii lumi, în special femeilor, invitându-le să-i urmeze exemplul și să-i răspândească știința. Un instructor genial, Dumnezeu s-o binecuvânteze!

Al-Jahiz, care îi consemnează lecțiile, o consideră cea mai experimentată dintre contemporanii săi în privința sexului. Admirația lui era cu atât mai mare, cu cât ea aparținea, ca și el, unei școlii adepte a metodei de studiu prin experiment, a învățării prin intermediul experiențelor adevărate.

În cadrul unei adunări la care participau doar femei, Al-Alfiyei i se pun întrebări legate de domeniul ei: *Vorbeşte-ne despre actul sexual, despre tipurile lui, despre diferențele dintre ele*. Învățata a răspuns: *M-ați întrebat despre un lucru pe care nu am dreptul să-l ascund și în privința căruia nu pot să tac*.

Cuvintele Al-Alfiyei au ajuns la noi doar prin traducerile în arabă. După părerea lui Al-Jahiz, acest personaj e preluat din cărțile erotice indiene, devenind o legendă pe care arabii, în special bărbații, o transmit mai

departe cu un sentiment de teamă amestecată cu invidie și admirație. Legenda începe de la numele ei: Al-Alfiya, „Miara", femeia care s-a culcat cu o mie de bărbați. De ce *s-a culcat*? Cu siguranță era foarte trează. Nu dormea și nici pe bărbați nu-i lăsa să doarmă. De ce aceste verbe prostești? Cărțile spun limpede: *aceea care s-a futut cu o mie de bărbați.* Lucrurile erau clare la vechii arabi. Niciun *dormit,* niciun *trezit.* Termenul este *futut.*

Ce înseamnă *a fute* în dicționarele de limbă arabă? Câte verbe există cu acest sens? Se spune că sunt cel puțin o sută de cuvinte care se referă la vagin și alte o sută care se referă la penis. În realitate, ele nu au niciodată același înțeles; fiecare se deosebește prin ceva de celelalte. Nu le-am numărat. Important e, mai ales, să percepi nuanțele.

Al-Alfiya răspunde la întrebare riguros și metodic: există șase poziții de bază – pe spate, pe o parte, pe burtă, aplecat, așezat și în picioare. Pentru fiecare dintre cazuri există cel puțin alte zece situații derivate, fiecare cu propria denumire; în total, vreo șaizeci de poziții. Unele sunt ușor de practicat de toată lumea. Altele, mai greu, fiind nevoie de un trup sportiv, flexibil și de dexteritatea unui circar.

Al-Alfiya le explică apoi în amănunt ascultătoarelor ei ce ajută la creșterea iubirii pe care le-o poartă bărbații în inimile lor, ce îi satisface sau îi deranjează, conform naturii lor, și ce trebuie ele să facă pentru a le trezi dorința.

Dacă Al-Alfiya ar fi acum printre noi, ar scrie o carte despre viața ei sexuală și ar poza goală pentru copertă. Vânzările ar exploda, cartea s-ar traduce în toate limbile pământului, iar numele ei ar face înconjurul lumii.

I-ar fi trecut oare prin minte Al-Alfiyei că urmașele ei îndepărtate, răspândite pe toate cele cinci continente, îi vor transmite învățăturile fără a-i ști măcar numele, numele ei, al deschizătoarei de drum?

CARTEA 11 DESPRE VICLENIE

Când Al-Mufakkir a plecat, m-am simțit abandonată ca un sugar înțărcat înainte de vreme. O stare de doliu, de pierdere, de durere, de ruină totală.

El era secretul meu și trebuia să-mi continui viața printre ceilalți, fără ca ei să mi-l descopere.

Când Al-Mufakkir a plecat, i-am dorit moartea. Mi-am construit un mormânt și l-am ascuns în inima mea. Trebuia să-mi protejez sufletul. Murind. Când am reînviat?

Era ușor să-mi ascund viața paralelă când eram cu el. Fără el, era mult mai greu.

Trebuia totuși să o fac.

Luni de zile am trăit ca o moartă vie. Un zombi. Bântuiam prin viața mea, golită de orice vlagă.

Mă trezesc. Dorm. Zâmbesc. Vorbesc. Râd. Călătoresc. Mă întâlnesc cu ceilalți.

Îmi îndeplinesc îndatoririle particulare și publice admirându-mi capacitatea de a juca un rol. Fac totul cu un talent a-l dedublării pe care nu știam că-l am într-o asemenea măsură. Îmi mișc trupul trăgând de niște ațe invizibile, ca un păpușar iscusit.

Când Al-Mufakkir a plecat, i-am dorit moartea. Am înțeles atunci tâlcul unei povești pe care o citisem în copilărie. Un rege i-a cerut fiicei sale să hotărască pe unde va ieși iubitul ei din temniță. Avea de ales între două uși: una prin care va ieși viu, dar care îl va duce la o altă femeie și alta care îl va duce la moarte, aruncând-l în gura leului. Nu mi se spusese finalul. Povestea rămânea în suspans, cu mâna prințesei ridicându-se pentru a indica una dintre cele două uși. Eu, una, știam sigur ce ușă aș fi ales. Dar el a plecat fără să-mi lase șansa de a alege. A plecat înainte să se termine povestea. A plecat înainte ca ideea despărțirii să-mi fi apărut la orizont. El este cel care a ales ușa, lăsându-mă ca un animal rănit.

Ziua, Al-Mufakkir cel dinlăuntrul meu își striga durerea, singur, departe de mine. Îi auzeam urletele asurzitoare, dar știam că nu trebuie să mă uit în urmă, chiar dacă stăteam să mă prăbușesc precum o clădire dărăpănată.

Noaptea, mă întorceam la el și ne împăcăm. Eram uniți în pierzanie. Mă culcam, apoi mă trezeam, cu ochii ca un puț secat și cu sufletul încă și mai uscat.

A trebuit să mă înarmez cu inocența minciunii ca să supraviețuiesc.

Timpul mi-a anesteziat durerea. Într-o bună zi, m-am trezit ca zguduită de un trăsnet, când un alt bărbat mi-a spus, pe același ton și cu aceeași voce încrezătoare: *Ești frumoasă.* I-am zâmbit și, preț de o clipă, aproape că l-am crezut.

Mai târziu, la ani buni după plecarea lui Al-Mufakkir, am înțeles că pentru fiecare dintre noi există un El sau o Ea (sau mai mulți), care ne așteaptă undeva în această lume, pentru a ne revela propria ființă, pentru a ne descoperi nouă înșine puterile și a ne împinge mai departe în labirinturile noastre interioare.

La ani buni după plecarea lui Al-Mufakkir, am înțeles că fiecare dintre noi avem pe cineva care ne așteaptă într-una dintre clipele vieții sale. Pe una dintre aleile vieții sale.

Îl putem pierde cu un singur cuvânt, cu o ridicare din umeri, cu o călătorie amânată, cu o explicație confuză, cu o stupidă teamă ancestrală, cu regulile unui joc ce ne transformă în supuși.

Există oameni care trăiesc și mor fără să-l întâlnească pe acest celălalt fundamental ce deschide porțile închise ale lumii.

Există oameni care trăiesc și mor precum o lăptucă, moi și lipsiți de sevă, oameni ce nu ajung niciodată ca jarul care arde tot ce se apropie de el, lucru sau ființă.

Există oameni care trăiesc și mor fără să știe calea propriului trup sau calea altor trupuri.

Câte hazarduri s-au pus cap la cap pentru ca eu să descopăr existența lui, iar el s-o descopere pe a mea, pentru ca eu să-l văd și el să mă vadă?

Câte hazarduri s-au pus cap la cap pentru ca momentul întâlnirii să fie cel decisiv?

Acum, pot reface povestea noastră așa cum numeri mătăniile, bilă cu bilă. Dar, în ziua în care l-am întâlnit, nu știam firul pe care avea să-l urmeze povestea. Povestea mea.

La ani buni după plecarea lui Al-Mufakkir, încă îi mai șopteam uneori numele. Eram conștientă de ceea ce îmi dăruise și îi eram recunoscătoare. Alteori, îl blestemam.

La ani buni după plecarea lui Al-Mufakkir, am renunțat să mă mai opun și am mărturisit.

La început, mă întreba: *Între noi e doar o chestiune de sex*? Evitam să-i răspund.

La sfârșit, nu mă mai întreba.

La sfârșit, a plecat.

La sfârșit…

La ani buni după plecarea lui Al-Mufakkir, mi-a venit în minte acel vers al unui poet german pe care el mi-l tot repeta: *Dumnezeu a creat omul așa cum marea a creat continentele, retrăgându-se.* Să se fi retras el pentru ca eu să fiu creată?

Recitesc ce am scris și-mi dau seama că nu am povestit doar despre el. Poveștile se amestecă, la fel și eroii lor. Cu toții s-au topit în el. Și cei dinaintea lui, și cei de după el.

Când o pornesc pe urmele unuia dintre bărbații mei, acesta ia de îndată chipul lui Al-Mufakkir. Toți au dispărut în el. I-au cedat lui locul și au plecat. I-au cedat totul, așa cum i-am cedat și eu. I-au cedat totul fără să știe ceva despre el. Au plecat și m-au lăsat cu el, pe mine, cea care știe totul.

Recitesc ce am scris și mă gândesc că tot ce am trăit a fost realizat de mine. Al-Mufakkir nu a făcut decât să ridice vălul de pe toate câte le adunasem pentru a le trăi. A venit pentru ca eu să ajung la esență. Nu el mi-a oferit-o. Am găsit-o eu, prin el.

Recitesc ce am scris și îmi dau seama că l-am transformat pe Al-Mufakkir într-o alegorie. Imaginea pe care i-am născocit-o nu-i seamănă deloc. I-am spus: *Fii*! Și a fost. Așa cum l-au creat cuvintele mele. Această imagine este proprietatea mea: el nu are nicio legătură cu ea.

De ce Al-Mufakkir?

Recitind ce am scris, îmi încolțește în minte această întrebare. Nu era nici cel mai seducător, nici cel mai

inteligent, nici cel mai puternic și nici cel mai amuzant.

Nu a fost nimic din toate astea.

A fost el.

A fost Al-Mufakkir.

Recitind ce am scris, îmi trece prin minte că Al-Mufakkir a fost una dintre stratagemele pe care le-am ales pentru carte și că nu a existat niciodată. De aceea a trebuit să-l inventez.

Acum pricep ce voia să spună când repeta la fiecare întâlnire: *Tu hotărăști ce este între noi. Tu ești motorul relației noastre.* Prima dată când a spus-o, m-am simțit jignită. Apoi m-am obișnuit. Am înțeles dimensiunile vorbelor lui și m-am jucat cu acea frază alături de el. Povestea este a mea, el nu-i decât subiectul ei. O spun și mă joc cu ea cum vreau.

Acum îmi trece prin minte că tot ce am trăit după Al-Mufakkir era deja în mine, ascuns într-un ungher al minții mele. Am trăit cu absența lui, încrezătoare că-l voi întâlni într-o zi.

Eu nu l-am căutat. El nu m-a căutat pe mine. Nu l-am întâlnit nici măcar întâmplător. După atâția ani…

Mereu am crezut că zilele care vor veni mi-l vor aduce înapoi. Am crezut că nu trebuie decât să aștept, pentru ca el să vină.

Să aștept?

N-am așteptat.

Paralele vieții mele se intersectau, se întretăiau, apoi se despărțeau. Digurile s-au năruit, iar apele le-au luat cu ele și totul s-a schimbat.

N-am așteptat pentru că eu nu știu să aștept.

Eram convinsă că, într-o bună zi, Al-Mufakkir va apărea la un colț de stradă și-mi va spune, ca prima dată, *Sunt emoționat,* și mă va întreba despre mierea mea ca și cum m-ar fi părăsit ieri. Iar eu îi voi spune că trebuie să găsească singur răspunsul, că trebuie să-și strecoare mâna între coapsele mele pentru a o gusta. Apoi îi voi reaminti cuvintele lui Ibn Al-Arabi: *Proba dulcеții mierii este mierea însăși.* Iar el le va repeta, la rândul lui, și mă va învăța ceea ce știam deja.

Acum îmi dau seama că epoca de după Al-Mufakkir începe odată cu povestea pe care o scriu despre el.

Acum îmi dau seama că această carte este cartea lui. Ca și cum el i-ar fi plantat sămânța în mine. A fost nevoie de toți acești ani pentru ca ea să încolțească.

Îmi amintesc cum repeta de fiecare dată: *Scrie despre cărțile pe care le iubești. Trebuie s-o faci.* Eu râdeam și îmi scoteam imediat din minte acea idee. Nu îndrăzneam să zăbovesc asupra ei. A fost nevoie de toți acești ani pentru ca ea să înflorească în mine. A fost nevoie de toți acești ani și de un pretext pentru a îndrăzni să fac un studiu asupra vechilor cărți erotice arabe. Pentru a spune cu voce tare ceea ce șușoteam în taină.

A fost nevoie de toți acești ani pentru ca eseul meu să-mi amintească de perioada lui Al-Mufakkir și să-mi dea puterea de a scrie despre ea. Pentru ca eu să pot vorbi și despre el, iar el să devină o poveste.

Perioada lui Al-Mufakkir…

Ieri, directorul a venit în biroul meu. Mă așteptam să fie ceva important, după cum a închis ușa în urma lui. Surprinsă, am ridicat privirea:

— M-a sunat directorul Bibliotecii Naționale. A apărut ceva nou. Din motive de securitate, americanii și-au anulat participarea la expoziția „Infernul cărților”, drept urmare, seminarul de la New York a fost anulat. Francezii au spus că nu pot suporta singuri costurile. Așa că nu mai plecăm. Ce zici? Unde ai ajuns cu materialul despre cărțile erotice arabe? L-ai terminat? Îmi pare rău. Poți să-l publici. Te voi ajuta. Chiar îmi pare rău.

Motive de securitate?

Părea o glumă. Mi-ar fi plăcut să pot revedea New York-ul, dar nu era bai. Ce mă interesa acum era cartea. Și Al-Mufakkir, cel pe care l-am creat. Îmi voi publica studiul și fără directorul căruia îi părea atât de rău, și fără americanii și francezii înspăimântați de terorism.

Dacă ei nu mi-ar fi solicitat lucrarea, n-aș fi avut curajul să mă apuc de scris și să mă întorc la epoca lui. Da. Nu pot decât să le fiu recunoscătoare și să le mulțumesc de ajutor.

Al-Mufakkir era secretul meu, iar cărțile erau o parte din acest secret. Ce e scandalos: să comiți un act

sau să vorbești despre el?

Cine pune această întrebare?

Nu mi-am trăit povestea ca pe un scandal. Nu o scriu ca pe un scandal.

Scandalul a fost în acest secret.

Dar secretul nu mai este un secret.

Paris / Tunis
2005–2006

POSTFAȚĂ

În pofida faptului că poate părea o noutate, chiar o îndrăzneală, erotismul în literatura arabă nu reprezintă un curent nou, fiind un element important al discursului literar începând cu celebrele poeme (muallaqate) din perioada preislamică. Uneori mai subtilă, alteori extrem de directă, tematica sexuală a reprezentat un laitmotiv în *O mie și una de nopți,* în creația poetică a lui Abu Nuwas, unde s-a amestecat cu un alt element ce astăzi pare greu de asociat cu spațiul musulman, alcoolul, într-o serie de tratate de erotism ale căror autori precum Al-Tifași sau Al-Tijani dădeau sfaturi împotriva impotenței, a sterilității și propuneau rețete pentru desăvârșirea vieții sexuale, sau, mai recent, în romanele unor scriitori contemporani dintre care cel mai cunoscut este Naguib Mahfuz, laureatul premiului Nobel pentru literatură.

Ca o femeie însă să scrie despre sex într-o lume prin excelență patriarhală nu putea decât să reprezinte o adevărată revoluție. În anii ’50, cunoscuta militantă feministă Nawal Al-Sadawi și-a asumat acest risc. Pe lângă scrierile academice în care aborda teme sexuale, protejată oarecum de profesia de medic, Al-Sadawi s-a îndreptat spre ficțiune, șocând opinia publică prin publicarea memoriilor sale în care a vorbit deschis despre circumcizie și pierderea virginității. Blamarea și nesiguranța pe care autoarea le-a atribuit personajelor feminine au oferit acestora statutul de victimă, situație preferată de lumea literară arabă, pentru care plăcerea fizică a femeii era încă un subiect tabu, abordat, în aceeași perioadă, cu îndrăzneală de libaneza Leila Baalbaki. În cartea sa intitulată sugestiv *Trăiesc* (1958), aceasta a arătat că femeia poate cunoaște și orgasmul, nu doar brutalitatea, ulterior fiind acuzată oficial de autoritățile libaneze de un stil indecent, trivial și corupt.

Lipsa de continuitate a discursului erotic direct și explicit (determinată, pe lângă anumite constrângeri

sociale, și de evenimente istorice care au marcat comunitatea arabă, precum problematica palestiniană, războiul dintre Israel și Egipt sau conflictul irakiano-iranian, doar ca să enumerăm câteva) nu a împiedicat apariția unor personaje încărcate de puternice conotații sexuale, precum prostituate, homosexuali, codoașe, amante sau parteneri adulterini.

Aprecierea de care s-au bucurat în Occident scriitori precum Tahar Ben Jelloun, Nedjma sau Malek Chebel care, deși s-au declarat mândri de originile arabe, au optat pentru a scrie în franceză sau engleză, punând accentul pe erotismul și sexualitatea unor personaje situate fizic în spațiul arab, a contribuit, cu siguranță, la transformarea acestor realități cotidiene din subiecte tabu în intrigi centrale și în literatura de expresie arabă.

Începând cu anii ’90, o serie de scriitori precum Hanan Al-Șeikh, Alaa Al-Aswany sau Rajaa Al-Sanea au șocat prin abordarea, fără menajamente, a acelorași subiecte, dar de data aceasta direct în limba arabă: insatisfacție, acte brutale sau deviante, frustrare, viol, fără a neglija însă și plăcerea actului sexual, indiferent de partenerii implicați, heterosexuali sau homosexuali.

Proba mierii

Ținând cont de evoluția literaturii arabe, apariția romanului *Proba mierii* nu a mai reprezentat o surpriză din punct de vedere al subiectului. Cu toate acestea, cartea poate fi considerată un act de curaj și prin simplul fapt că a fost scrisă direct în limba arabă, permițând astfel și vorbitorilor nativi să aibă acces nemijlocit la carte.

Sexul vinde orice, ar spune cineva, așadar succesul de care se bucură nu ar trebui să provoace mirare nimănui. În pofida faptului că *Proba mierii* a fost uneori considerată, în primul rând, drept un puternic roman erotic, este lesne de observat, încă de la primele pagini, că este vorba mai degrabă de o carte care are meritul de a îndrăzni să transforme sexul într-un personaj complex, ale cărui rădăcini pornesc din literatura clasică arabă.

Burhan al-Asal, titlul original în limba arabă, prin preluarea unor fragmente dintr-o serie de *manuale de erotologie* arabe, apărute cu multe secole în urmă, a readus în discuție tradiția literaturii erotice arabe,

dovedind că abordarea unui asemenea subiect nu reprezintă o dovadă a decăderii societății sau o consecință a nefastei influențe occidentale, cum s-a scris în unele recenzii.

Reacțiile apărute în urma publicării cărții erau previzibile; *Proba mierii,* deși publicată la o renumită editură din Liban, *Riad El-Rayyes,* a fost interzisă imediat în majoritatea statelor arabe și retrasă de la târgurile de carte din regiune. De remarcat faptul că ziarul *Al-Akhbar,* cunoscut pentru legăturile cu gruparea Hezbollah, a lăudat capacitatea autoarei de a readuce în actualitate lucrări clasice, de referință în literatura erotică arabă, puțin cunoscute în zilele noastre.

Fără îndoială, Salwa Al Neimi nu este o scriitoare care a descoperit că o astfel de carte îi poate extinde celebritatea, de care se bucură de mulți ani în cercurile literare și ziaristice arabe, transformând-o într-o personalitate literară cu vânzări fabuloase în Occident. Ideea abordării erotismului arab nu a venit în urma unui studiu de marketing, ci este o pasiune cultivată în timp, din vremea studenției, și care, de-a lungul carierei sale, s-a reflectat în proza scurtă pe care a publicat-o până acum.

Motivația care a stat în spatele celor doi ani de muncă la acest roman, după cum însăși autoarea mărturisește, a fost dorința de a face cunoscută, în primul rând arabilor, o moștenire culturală neglijată și, de ce nu, o predispoziție genetică spre descoperirea corpului și satisfacerea dorințelor lui.

Nu este vorba despre un roman indecent, care ar putea fi inclus în categoria cărților pentru adulți. Ca și cărțile despre sex din care s-a inspirat, Al Neimi a păstrat structura clasică a scrierilor respective, fiecare capitol purtând o anumită temă introdusă din titlu și care este susținută printr-o serie de povestiri. Ca și scrierile lui Al-Tifași sau Al-Tijani, Al Neimi și-a construit discursul narativ astfel încât să servească pe deplin scopului pentru care a fost scris și anume acela de îndrumare și descoperire.

Personajele sale cu identități fluctuante nu reprezintă decât paravane pentru expunerea realităților înconjurătoare. Al-Mufakkir și Al-Jawwab reunesc coordonatele unei civilizații în care poezia și meditația

reprezintă în sine moduri de exprimare, iar călătoriile din secolul al XIV-lea a ale lui Ibn Batuta, o sursă de inspirație permanentă.

Asocierea limbii arabe cu sexul („*Limba arabă este limba sexului*", spune personajul principal din roman) pare derutantă, în special că araba este percepută ca fiind limba Coranului și orice poate fi asociat cu lumea arabă, mai puțin senzualitatea și erotismul! Nimic mai fals, dar de înțeles ținând cont că tot ce se prezintă despre lumea arabă amintește de constrângeri, terorism, femei învăluite și violență.

Burhan al-Asal nu face altceva decât să arate cotidianul lumii arabe în care erotismul și sexualitatea sunt la fel de prezente ca în orice colț al lumii occidentale, încercând să se conformeze, ca oriunde, unor reguli impuse de societate. Promovat a fi un subiect tabu, erotismul nu a fost niciodată un secret, dar s-a reușit disimularea lui sub diverse forme. Goliciunea expusă în timpul dansurilor orientale – artă cunoscută cu mult înainte de revoluțiile islamice și mediatizarea imamilor moralizatori, franchețea șocantă a videoclipurilor de muzică pop în care parcă doar genericul de final oprește trecerea la cadre de nuditate explicită, articole de lenjerie intimă expuse în *vitrinele* unor magazine specializate care i-ar face să roșească și pe creatorii de la *Victoria's Secret* sau drogheriile în care rafturi întregi prezintă zeci de poțiuni, creme, pastile menite să crească performanțele sexuale ale bărbaților, fără însă a neglija dorințele femeilor, toate acestea se petrec natural, într-un spațiu semiprivat, la care toată lumea are acces, dar pe care, în același timp, reușește să-l transforme în detalii cotidiene ale căror frecvență și expunere sunt condiționate de dorința participanților.

Salwa Al-Neimi are meritul de a reuși să redea – atât prin fragmentele unor scriitori clasici, cât și prin referiri la personaje sau evenimente contemporane – încărcătura erotică care definește lumea arabă, subliniind, în același timp, opacitatea afișată ostentativ. Aceste atitudini confuze, care au capacitatea de a se anula reciproc, nu fac decât să evidențieze atenția cu care sexul este tratat, eliminând vulgaritatea, plasându-l însă într-o intimitate extinsă.

Aventurile erotice din *O mie şi una de nopți,* rețetele și sfaturile extrase de autoare din scrierile lui Ahmad Al-Tifași, Ali Ibn Nasr, Al-Suyuti sau Al-Tijani, scenele de sex sau personajele din romanele erotice contemporane și, nu în ultimul rând, cotidianul arab arată că sexul este, așa cum preconizează Salwa Al Neimi, un personaj în sine care reușește să aibă propria lui istorie și continuitate.

Salwa Al Neimi s-a născut la Damasc, iar în anii ’70 s-a mutat la Paris pentru a-și completa studiile în literatură arabă și teatru. În 1980 publică primul volum de poeme, în scurt timp devenind, prin articolele sale, o prezență apreciată în presa arabă. În 1994, publică primul volum de proză scurtă, urmat în 1996 și 1999 de două colecții de poezie. În prezent, trăiește la Paris unde lucrează ca ofițer de presă pentru Institut du Monde Arabe. Romanul *Proba mierii* a apărut în limba arabă în martie 2007 și urmează a fi tradus în peste 20 de limbi.

Hezbollah și sexul, în literatura arabă

În 2007, Editura Riad El-Rayyes din Beirut a publicat *Proba mierii,* un roman erotic scris în limba arabă. Cartea a fost considerată un fenomen fără precedent în țările islamice și a creat un adevărat șoc în presă și în rândul publicului. Scrisă cu mult umor și voluptate, *Proba mierii* este o poveste senzuală care combină cu subtilitate mărturisiri ale autoarei, fragmente vechi de texte erotice aparținând tradiției uitate a literaturii clasice arabe și istorii despre aventurile amoroase ale unor femei din zilele noastre ce trăiesc sub sceptrul mentalității musulmane.

«(…) Primul loc în topul vânzărilor din Liban și bestseller în toată lumea arabă. Interesant este că această carte a fost aplaudată de cotidianul libanez Al-Akhbar, ziar apropiat de Hezbollah, care a lăudat curajul scriitoarei de a publica primul roman erotic arab.»

Cotidianul

Hezbollah și sexul, în literatura arabă

În 2007, Editura Riad El-Rayyes din Beirut a publicat *Proba mierii*, un roman erotic scris în limba arabă. Cartea a fost considerată un fenomen fără precedent în țările islamice și a creat un adevărat șoc în presă și în rândul publicului. Scrisă cu mult umor și voluptate, *Proba mierii* este o poveste senzuală care combină cu subtilitate mărturisiri ale autoarei, fragmente vechi de texte erotice aparținând tradiției uitate a literaturii clasice arabe și istorii despre aventurile amoroase ale unor femei din zilele noastre ce trăiesc sub sceptrul mentalității musulmane.

«(...) Primul loc în topul vânzărilor din Liban și bestseller în toată lumea arabă. Interesant este că această carte a fost aplaudată de cotidianul libanez Al-Akhbar, ziar apropiat de Hezbollah, care a lăudat curajul scriitoarei de a publica primul roman erotic arab.»

Cotidianul

virtual-project.eu

ISBN 978-973-707-262-7
www.edituratrei.ro

Parteneri:

ELLE rfi

{1} Amestec natural folosit de femei pentru machiajul ochilor.

{2} Judecată, opinie emisă de un specialist în legea islamică privind o chestiune de conduită.

{3} *Al-Mutaa* – căsătoria de plăcere sau temporară – este permisă doar în cadrul comunităților șiite și durează de la câteva zile până la câteva luni, scopul acestui act fiind de a moraliza societatea.

{4} Soția preferată a Profetului Muhammad, fiica unuia dintre apropiații lui, Abu Bakr, care după moartea Profetului a devenit primul dintre Califii cei Drepți.

{5} Analogie cu Perioada de Ignoranță sau Jahilia, era preislamică ce se caracteriza prin necunoașterea cuvântului lui Dumnezeu.

{6} Film francez de mare succes de la jumătatea secolului trecut, regizat de Marcel Carne în anul 1945. Titlul original: *Les Enfans du Paradis*.

{7} Personajele principale ale uneia dintre cele mai cunoscute povestiri arabe de dragoste, datând din secolul al VIII-lea.

{8} Baie publică orientală.

{9} Piață tradițională arabă.

{10} Magrebul, în acest context, reprezintă zona din Nordul Africii cuprinsă între Maroc și Libia. În opoziție cu aceasta, există Mașrequl, care cuprinde Egiptul, Siria, Libanul, Palestina, Irakul și Iordania. Geostrategic vorbind, aici sunt incluse și țările din Golf.

{11} *Qasida* este forma de bază a poeziei arabe clasice.

{12} Vedete de muzică pop arabă extrem de apreciate de publicul larg în primul rând pentru videoclipurile foarte extravagante și provocatoare.

{13} Haină lungă tradițională, purtată de femei.

Table of Contents

CARTEA 1 DESPRE SOȚII DE PLĂCERE ȘI CĂRȚILE EROTICE
CARTEA 2 DESPRE AL-MUFAKKIR ȘI POVESTEA MEA
CARTEA 3 TOTUL DESPRE SEX (VARIANTA ARABĂ)
CARTEA 4 DESPRE APĂ
CARTEA 5 DESPRE POVEȘTI
CARTEA 6 DESPRE MASEUZA ȘI SOȚUL ADULTERIN
CARTEA 7 DESPRE ESCAPADELE TRUPULUI
CARTEA 8 DESPRE DISIMULARE ÎN LUMEA ARABĂ
CARTEA 9 DESPRE LINGVISTICĂ
CARTEA 10 DESPRE EDUCAȚIE ȘI ÎNVĂȚĂTURĂ
CARTEA 11 DESPRE VICLENIE
POSTFAȚĂ

Table of Contents

CARTEA 1 DESPRE SOȚII DE PLĂCERE ȘI CĂRȚILE EROTICE	6
CARTEA 2 DESPRE AL-MUFAKKIR ȘI POVESTEA MEA	18
CARTEA 3 TOTUL DESPRE SEX (VARIANTA ARABĂ)	26
CARTEA 4 DESPRE APĂ	32
CARTEA 5 DESPRE POVEȘTI	36
CARTEA 6 DESPRE MASEUZA ȘI SOȚUL ADULTERIN	50
CARTEA 7 DESPRE ESCAPADELE TRUPULUI	61
CARTEA 8 DESPRE DISIMULARE ÎN LUMEA ARABĂ	69
CARTEA 9 DESPRE LINGVISTICĂ	75
CARTEA 10 DESPRE EDUCAȚIE ȘI ÎNVĂȚĂTURĂ	80
CARTEA 11 DESPRE VICLENIE	92
POSTFAȚĂ	99